

NIEUWE AVONTUREN

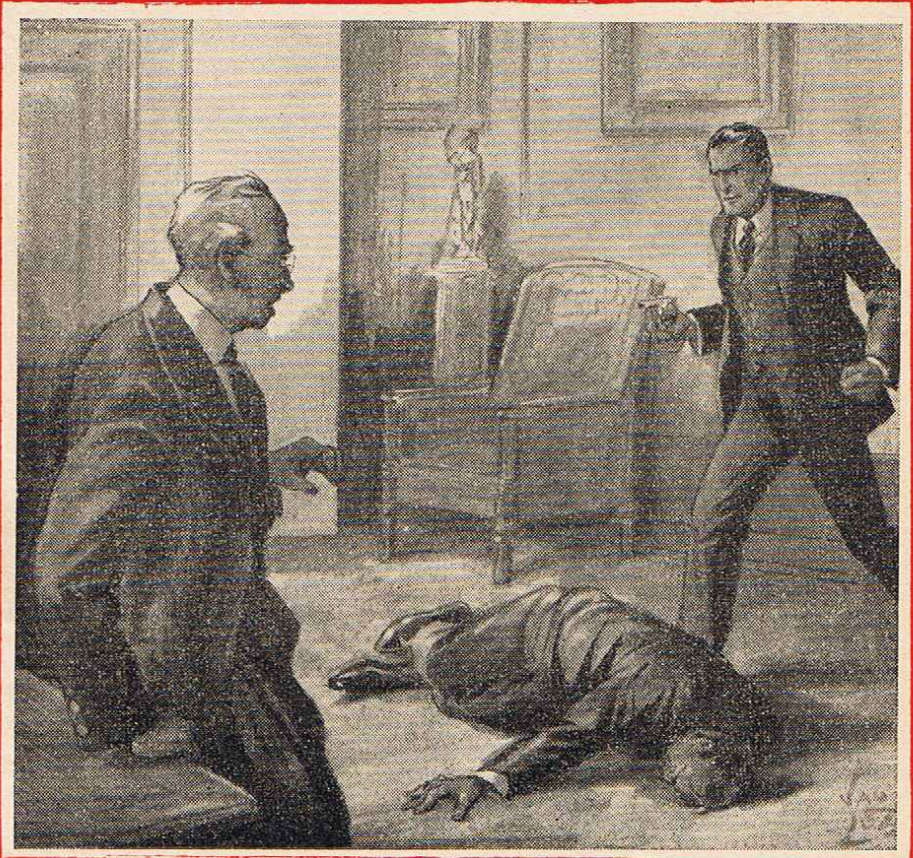
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE EENZAME HOEVE

N° 2417

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Eenzame Hoeve

HOOFDSTUK I

EEN RAADSELACHTIG GEVAL

Op een namiddag in het begin van Februari bevonden John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand zich in de grote conversatiezaal van de Windsor-club in de Oxfordstreet te Londen.

De oningewijde lezer dient te weten, dat de Grote Onbekende zich daar niet bevond onder deze naam, maar onder het mom van Lord William Aberdeen, in welke hoedanigheid hij optrad als

vice-voorzitter van de wereldberoemde club. Lord Aberdeen stond in geheel Londen en ver daarbuiten bekend wegens zijn filantropische neigingen.

Hij oefende deze functie als vice-president reeds enige jaren uit, maar nog nooit was het een der leden ook maar een seconde ingevallen, te vermoeden, dat, als hun vice-voorzitter een of andere vergadering presideerde, daar achter de groene tafel niemand anders het

woord voerde dan de veelgezochte, maar nog nooit onschadelijk gemaakte gentleman-inbreker.

De beide vrienden bevonden zich niet alléén in de grote conversatiezaal.

Ongeveer een twintigtal leden korten zich daar de tijd met lezen, schaken of kaarten.

Er werd weinig gesproken en men hoorde niet veel anders dan de bescheiden stappen van de rijk gegalonneerde livreebedienden, die met verversingen af en aan liepen.

Raffles en Brand zaten in een der hoeken van het vertrek, en waren op zachte toon in een gesprek verdiept, dat blijkbaar niet voor andere oren bestemd was.

Wie Charles Brand daar zo tegenover zijn onafscheidelijke vriend had zien zitten, zou weinig vermoed hebben dat deze het grootste gedeelte van zijn tijd met heel wat anders doorbracht dan met het schrijven van brieven, of zelfs met het beheren van het reusachtige vermogen van zijne Lordschap.

Inderdaad, hij was diens metgezel en trouwe steun in bijna alle gevaarlijke ondernemingen, welke de Grote Onbekende op touw zette.

Het was ongeveer half vier, toen de grote deur die op de corridor uitkwam, geopend werd en een der leden binnentrad, een man van omstreeks veertigjarige leeftijd, met een open, door de zon gebrand gelaat, hetwelk er op wees, dat hij veel aan sport deed en een groot gedeelte van zijn leven in de buitenlucht doorbracht.

Het was Sir Victor Grimston Baronet, een landeigenaar uit Kent.

Dadelijk nadat hij was binnengekomen stonden enige leden op om hem te begroeten.

— Zijt gij eindelijk weer terug? riep een der leden opgewekt. Gij hebt het zeker daarbuiten niet langer kunnen uithouden?

— Dat is de zaak niet, maar ik moest naar Londen terug wegens persoonlijke aangelegenheden, antwoordde Sir Victor.

— Heeft het buiten ook zo voortdurend geregend als in Londen? vroeg een

ander.

— Het weer is ten minste allesbehalve fraai geweest, zei de landeigenaar.

Zijn ogen dwaalden zoekend door het vertrek.

— Is onze vice-voorzitter niet hier? vroeg hij.

— Daar ginds zit hij; hij praat met mijnheer Brand, antwoordde een der leden, terwijl hij naar de hoek van het vertrek wees, waar Raffles en Brand nog steeds met elkander in gesprek waren. Moet gij hem hebben? Mij dunkt dat uw gelaat ernstiger staat dan anders, Sir Victor.

— Dat kunt u wel goed gezien hebben, mijn waarde, hernam Sir Victor. Ik heb Lord Aberdeen een droevige tijding over te brengen.

— Wat is er dan gebeurd? vroegen enige leden nieuwsgierig.

— Zijn rentmeester Glyn is dood; hij is vanochtend vermoord gevonden in een eenzaam huis bij het dorp Bickford, waar, naar ge zult weten, onze vice-president uitgestrekte landerijen bezit.

Een kreet van verwondering en schrik steeg onder de leden van de Windsorclub op.

Raffles werd nu opmerkzaam en keek naar het groepje, dat om de nieuwe bezoeker stond geschaard.

Hij stond op en kwam langzaam naar hen toe.

De leden maakten zwijgend plaats om hem doorgang te verlenen.

Eindelijk stonden Sir Victor en Raffles tegenover elkander.

Daar zij te Bickford als het ware burens waren, kenden zij elkander reeds geruime tijd en waren zij zelfs min of meer met elkander bevriend.

Raffles stak de pas aangekomene de hand toe en zei:

— Welkom, mijn waarde Grimston, wij hebben je gezelschap gemist. Alles wel te Bickford?

Sir Victor boog het hoofd en antwoordde niet dadelijk.

Raffles trok zijn fraai getekende wenkbrauwen op en liet zijn donkere grijze ogen onderzoekend over de gezichten dwalen, die alle een uitdrukking van

medeleven en sympathie vertoonden.

Toen vestigde hij zijn heldere blik weer op het gelaat van Sir Victor.

— Waarom zo somber? vroeg hij toen. Is er iets gebeurd? Een zware brand op mijn landgoed misschien? Maar neen, het is onmogelijk, want dan zou Glyn mij toch aanstonds opgebeld hebben.

Sir Victor schudde ernstig het hoofd.

— Hij zal u nooit meer opbellen, mylord.

Raffles verbleekte ietwat en deed een stap achteruit.

— Wat zegt gij daar? vroeg hij. Wat is er dan met hem?

— Hij is vanochtend omstreeks tien uur vermoord gevonden in een klein verlaten huis, sinds jaren onbewoond, op de weg van Bickford naar Londen.

Een drukkend stilzwijgen volgde op deze woorden.

Raffles was de eerste die weer sprak.

Zijn stem klonk echter dof toen hij vroeg:

— Hoe is dat mogelijk? Wie kan dat gedaan hebben? Ik wist niet dat mijn brave Glyn vijanden had.

— Ik weet het niet, mylord, evenmin als de politie. Misschien zult gij er iets meer over horen in de avondbladen, maar toen ik Bickford een paar uren geleden verliet, kon de politie, zowel die van het dorp, als die van Londen, die te hulp was geroepen, zich volstrekt geen voorstelling vormen hoe de zaak zich had toegedragen.

— Vertel mij, wat ik u verzoeken mag aanstonds alles wat gij weet, mijn waarde Grimston, antwoordde Raffles haastig. Maar wacht een ogenblik.

Hij wenkte Brand, die haastig kwam toelopen.

— Mijnheer Brand, zei Raffles, zodra de jonge man genaderd was, ik moet u een zeer droevige tijding mededelen, mijn rentmeester Glyn is vermoord.

— Goede God, riep Brand verschrikt uit. Die brave oude man. En heeft men de moordenaar?

— Ik heb juist nadere inlichtingen gevraagd aan sir Victor, die mij de noodlottige tijding kwam brengen. En vertel mij nu alles, voor zover het u bekend is, mijn waarde Grimston, zo

richtte Raffles zich opnieuw tot de landeigenaar.

Allen namen plaats en keken vol verwachting hun medelid aan.

— Gij moet weten, aldus begon deze, dat het huis, waarin de moord gepleegd is, sedert lang in een tamelijk kwade reuk bij de bevolking staat. Men beweerde namelijk, dat het er spookte. U zult er wel eens van gehoord hebben, mylord. Gij weet hoe bijgelovig onze bevolking ten plattelande hier en daar nog is. Het is een oude, vervallen hofstede van slechts één verdieping, op enige afstand van de weg gelegen in een soort dalkom, en aan drie zijden omgeven door hoogopgaand geboomte. Daaromheen strekken zich eindeloze heidevelden en korenakkers uit, waarvan er één aan u toebehoort, mylord.

Raffles die zijn ogen met de hand beschut had, knikte langzaam.

— Van de weg af kan men het eenzame huis bereiken langs een smal kiezelpad, dat met een vermolmd hek is afgesloten, als men dat tenminste afsluiting kan noemen. Het is slechts met een touw aan de post bevestigd en de eerste de beste kan het gemakkelijk openen. Om het verlaten huis is een lage heg geplant, die vroeger een kleine moestuin afsloot, waar echter reeds jaren lang niets anders groeit dan onkruid.

— Ja, ja, ik ken dat huis wel, zei Raffles nu, terwijl hij het hoofd ophief. Wij zijn er menigmaal langs gereden en telkens trof mij het sombere uiterlijk van die eenzame, verlaten hoeve, vooral des avonds of bij triestig weer, zoals in deze maanden. Ga voort, wat ik u verzoeken mag.

— Vanochtend omstreeks tien uur bemerkte een oude boer, zekere Bob Barker, die langs de weg kwam, dat de ruiten van een der vensters, die zich ongeveer een meter boven de begane grond bevonden, kapot waren, en dat niet alleen, ook de dunne spijltjes, waarin de ruiten gevat zijn, waren gebroken. Hij wenkte een buurman, die juist van de andere kant kwam en deelde hem mee, wat hij daar zoëven gezien had. Na even met elkander te hebben beraadslaagd, besloten zij, ofschoon niet zonder te-

genzin, eens een nader onderzoek in te stellen. Zij gingen langs het smalle pad naar het hek, openden dit zonder enige moeite, staken de verwilderde moestuin over, traden op het vernielde raam toe, zij wierpen een blik naar binnen. Met een kreet van schrik delnsden zij achteruit; midden op de vloer van het grote, geheel kale vertrek lag een man uitgestrekt in een grote plas bloed. Hij lag op de rug en zijn gelaat was naar het venster gekeerd. Zijn ogen stonden wijd open, maar waren reeds geheel verglaasd. Aanstonds herkenden de beide boeren Thomas Glyn, uw rentmeester, mylord.

Sir Victor zweeg even en keek met sombere blik voor zich uit.

— Wat deden zij toen? vroeg Raffles, die onbeweeglijk had zitten luisteren.

— Zij liepen zo hard zij konden naar de weg, waar juist een veldwachter aankwam, wie zij mededeelden, wat zij gezien hadden.

De veldwachter ging zich natuurlijk overtuigen van de juistheid van hetgeen hem was medegedeeld.

— Zodat er reeds drie mensen over het smalle kleipad hadden gelopen en er hun voetstappen hadden afgedrukt, nog voor de politie met het onderzoek kon beginnen, viel Raffles de verhalen teleurgesteld in de rede.

— Dat is zeker jammer, mylord, merkte Sir Victor glimlachend op, maar de twee boeren konden toch niet van te voren weten, wat zij daar te zien zouden krijgen.

— De eerste keer zeker niet, maar de tweede maal dan toch wel. En de veldwachter had ook verstandiger gedaan, als hij gewacht had, tot er bekwame detectiven op de plek van de misdaad waren gekomen. Hoe was mijn arme rentmeester gedood?

— Dat is juist het wonderlijke, mylord. Het lichaam was overdekt met een vrij groot aantal snijwonden, terwijl de borst met een kogel doorboord was, die men echter niet heeft teruggevonden. Het lichaam moet op vreemde wijze zijn toegetakeld. Maar deze snijwonden hebben de gerechts-arts nog

niet zo zeer verbaasd als het felt, dat een der benen van de vermoorde gebroken was, terwijl zijn lichaam bovendien nog verschillende kneuzingen vertoonde. Ten slotte echter schreef hij deze verwondingen hier aan toe, dat Glyn, toen hij viel, zijn been gebroken heeft.

Raffles staarde in gedachten voor zich uit.

— En dat is alles, Sir Victor?

— Nog niet alles, mylord.

— Wat is er dan nog meer?

— Men heeft in de kamer waar de vermoorde gevonden is, tevens een geheel nieuw jachtgeweer gevonden, dat in een hoek stond. Het was een tweeloops geweer, de ene loop was met een kogel geladen, maar de patroon in de andere loop was ledig...

Een langdurig stilzwijgen volgde op deze tragische mededeling, want alle leden waren zeer onder de indruk.

Toen klonk weer de diepe stem van Raffles:

— Zijn er geen nadere bijzonderheden, die tot de ontdekking van de moordenaar kunnen leiden?

— Nog niet, mylord. Men zoekt thans naar de eigenaar van het geweer, zoals van zelf spreekt, en dit zal niet zo gemakkelijk gaan, omdat het wapen nog splinternieuw was en van een gangbaar model, zoals ze bij ons door jagers en houtvesters bij honderden worden gebruikt.

— Verder geen sporen?

— Als er die geweest zijn, mylord, dan zij die uitgewist door de voetstappen van de beide boeren en de veldwachter.

Plotseling richtte Raffles zich met een energiek gebaar op.

— Mijnheer Brand, zo wendde hij zich tot zijn vriend, wij vertrekken naar Bickford; ik wil dat er licht kome in deze duistere zaak. Hier schuilt natuurlijk iets achter. Een moordenaar, die na het plegen van zijn daad zijn geweer kalm in een hoek neerzet, dat is een zeer zonderlinge moordenaar. Bovendien zijn er nog een paar vreemde zaken. Van die totaal gebroken ruit begrijp ik bijvoorbeeld niets; waarom ging die moordenaar de deur niet binnen en

weer uit, die hij wel gemakkelijk zal hebben kunnen openen?

Sir Victor haalde de schouders op.

— Waar komen die snijwonden vandaan? Hoe is het mogelijk dat Glyn zijn been brak? Welk motief kan men hebben gehad om hem te doden?

— O, wat dat laatste betreft, riep de landelgenaar nu op levendige toon, een motief is er stellig geweest. De vrouw van de vermoorde man, zegt namelijk, dat haar man met een portefeuille met geld het huis heeft verlaten; en deze portefeuille heeft men niet op het lichaam van de vermoorde teruggevonden.

— Dus een roofmoord. En had Glyn aan zijn vrouw gezegd, waar heen hij zich zou begeven? riep Raffles haastig uit.

— Ja, hij had gezegd, dat hij over zaken moest spreken met de heren Hut-

chinson van Hollroyd Castle.

— Hoe laat is hij daar heengegaan? vroeg Raffles.

— Om tien uur moet hij al weg zijn geweest, want om kwart over tien kwamen er gasten op het kasteel, die tot omstreeks één uur in de nacht zijn gebleven.

— Liet de gerechtsgeneesheer zich niet uit omtrent het tijdstip van de misdaad?

— Jawel. Hij verklaarde dat de moord tussen tien en elf uur gepleegd moest zijn.

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen Sir Victor, zei Raffles. Gij zult wel begrijpen, dat ik het aan mijn arme Glyn verplicht ben uit alle macht mee te werken teneinde zijn moordenaar te helpen vinden. Kom mijnheer Brand, wij gaan ons voor de reis gereed maken.

HOOFDSTUK II

DE EENZAME HOEVE

Raffles was er de man niet naar om te wachten met de uitvoering van een eenmaal genomen besluit.

De beide vrienden namen haastig afscheid van het gezelschap, verlieten de conversatiezaal, trokken in de vestiaire hun pels en daalden de brede trap af, die naar de ruime hall voerde.

Daar raadpleegde Raffles zijn horloge.

— Ik zal Henderson even opbellen, dat hij de auto gereed maakt, zei Raffles. Dat spaart tijd uit en hij brengt er ons gauwer dan een trein het kan doen.

Raffles trad de telefooncel binnen en gaf zijn chauffeur bevel de Rolls Royce gereed te maken en vast een aanvang te maken met het pakken van zijn valies.

Daarop begaven de beide vrienden zich naar buiten.

Het was somber, druilig weer.

Het motregende en er hing een dunne

klamme mist, waardoor alle dingen een oneindig troosteloos uiterlijk verkregen.

De portier van de club had reeds een taxi gefloten.

Weldra kwam de wagen voorrijden en de beide vrienden stapten in, nadat Raffles de chauffeur het adres had opgegeven.

Daar de chauffeur wegens de glibberige wegen en de mist niet al te hard durfde rijden, duurde het bijna twintig minuten alvorens de beide vrienden de villa bereikt hadden, welke Lord Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde.

Zij vonden daar Henderson, de reusachtige chauffeur van Zijn Lordschap, reeds druk bezig met het inpakken van het valies van zijn meester, welke werkzaamheden hij verrichtte in het ruime slaapvertrek van Raffles.

Brand haastte zich naar zijn eigen kamer, ten einde ook zijn valies te gaan gereed maken.

Hij was reeds zozeer gewend aan

dergelijke plotselinge reizen, dat hij binnen een kwartier klaar was.

Henderson droeg met het grootste gemak de beide zware valiezen naar de vestibule en vandaar naar de auto, die reeds voor het hek geparkeerd stond, bewaakt door Gaston, de oude grijze kamerbediende van Lord Aberdeen.

— Waar gaat de reis heen, mylord, als ik vragen mag? vroeg Henderson nadat hij de valiezen in de bagageruimte van de auto had geladen en zich gereed maakte achter het stuurwiel plaats te nemen.

— Naar Bickford, James. Je kent de weg immers?

— Welzeker, mylord. Waar moet ik stoppen?

— Eerst voor de eenzame hoeve, die je wel zult kennen en waar wij langs moeten en vervolgens voor ons huis Chesney Wold. Ik heb zoëven de huisbewaarder opgebeld, dat hij alles in orde moest maken.

Nogmaals wierp Raffles een blik op zijn polshorloge en vervolgde toen:

— Het is nu vijf uur, James, wij moeten er om zes uur zijn, tegen etens-tijd.

— Dat zal zeer gemakkelijk gaan, mylord, antwoordde Henderson, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld gold, ofschoon hij nu genoodzaakt zou zijn met een snelheid van gemiddeld tachtig kilometer te rijden, over een donkere natte weg.

Gaston klapte het portier dicht en de wagen zette zich in beweging.

Juist een uur later werd gestopt.

Het was nu reeds geheel donker, maar toch konden de beide vrienden op enige afstand van de weg de eenzame hoeve onderscheiden, waar de vorige avond zulk een ontzettende misdaad was gepleegd.

Raffles opende het portier en stapte uit.

Aanstands klonk er een stem uit de verte, die blijkbaar uit de richting van het huis kwam, die op barse toon riep:

— Wie zijt gij? En wat zoekt gij hier? Antwoord. Ik ben de veldwachter.

Raffles liet een kort lachje horen.

— Hij moet er zeker tegen waken,

dat men het huis niet komt weghalen, zei hij tot Brand, die naast hem was komen staan.

Toen antwoordde hij op luide toon:

— Maak je maar niet ongerust, Brent.

Ik ben het, Lord Aberdeen, de baas van de arme Glyn.

— Dan vraag ik u duizendmaal om excuus, mylord, riep de veldwachter verschrikt uit. Ik kon in het donker niet zien.

— Natuurlijk niet, maar wat voert gij daar eigenlijk uit?

— De inspecteur heeft mij gelast hier vannacht te waken, mylord. Maar ik kan u verzekeren dat het geen prettig baantje is. Ik ben niet zo jong meer en er worden zulke rare dingen van dit huis verteld.

— Houd maar goede moed, Brent. Aan deze nacht zal ook wel een einde komen, riep Raffles hem bemoedigend toe. Is er soms al iets naders bekend geworden?

— Niets, mylord. Ik vrees zelfs dat de zaak hoe langer hoe ingewikkelder wordt.

— Hoe zo?

— Wel, er is nog een dokter uit Londen bij gehaald, en die verklaart, dat de arme Glyn is gedood door een slag op het hoofd, die de hersenpan verbrijzeld heeft.

Raffles slaakte een kreet van afschuw en verbazing.

— Maar dan moet hier een of andere fende aan het werk zijn geweest, riep hij uit. En hoe staat het met het geweer? Heeft men de eigenaar al gevonden?

— Nog niet, mylord, maar ik geloof dat men toch op het goede spoor is.

— Nu, ik dank je, Brent, hernam Raffles. Ik ben hier gekomen om te trachten de justitie zoveel mogelijk te helpen.

Raffles nam weer in de auto plaats, en de tocht werd voortgezet.

Men reed door het dorp Bickford en tien minuten later stopte de auto voor het niet grote, maar fraaie landhuis Chesney Wold geheten, hetwelk Raffles enige jaren geleden gekocht had.

De huisbewaarder, een oud gebogen

man, met lange witte haren, ontving hen aan het hek.

Raffles wisselde enige woorden met de man en verzocht hem toen zijn vrouw, die eveneens in het huis woonde, aan te manen spoedig voor een maaltijd te zorgen.

Nadat Henderson de valiezen naar de slaapvertrekken had gedragen, reed hij de auto naar de ruime garage, die wel een half dozijn wagens kon bevatten.

Raffles had gedurende de hele reis slechts weinig gesproken, en het was duidelijk, dat al zijn aandacht was samengetrokken op de raadselachtige moord, waarvan zijn rentmeester het slachtoffer was geworden.

Toen de beide vrienden een half uur later aan tafel zaten, begon Raffles uit zichzelf te spreken.

— Er zitten aan deze zaak blijkbaar veel meer dingen vast, dan wij nu nog kunnen overzien. Ga zelf eens na. Glyn was niet zo jong meer, en hij zou aan een paar krachtige tegenstanders niet lang weerstand hebben kunnen bieden. Toch heeft men hem op afschuwelijke wijze met een mes bewerkt; hem met een knuppel of een ander zwaar voorwerp, misschien de kolf van het geweer, de hersens ingeslagen, een been verbrijzeld en ten slotte een kogel door het lichaam gejaagd.

— Dat zou er dus op moeten wijzen, Edward, dat er wel drie of vier mannen hem te lijf zijn gegaan.

Raffles knikte.

— Dat zou men tenminste zeggen, maar dan wordt het nog vreemder, dat zij op de plek van de moord het wapen achterlieten, dat blijkbaar dienst heeft moeten doen om het slachtoffer te doden. Dat één moordenaar in de haast om te vluchten, het moordwapen vergeet, is nog aan te nemen, maar dat drie of vier mannen dat zouden doen, het klinkt onaannemelijk.

Raffles verzonk weer in gedachten en vervolgde:

— Indien ik het mij wel herinner, is Glyn voor tien uur vertrokken uit Hollroyd Castle, waar hij zaken had te doen met de heren Hutchinson. Volgens

de gerechtsarts moet hij gedood zijn tussen tien en elf uur. En nu vraag ik mij af: wat mag Glyn in 's hemelsnaam gezocht hebben in die eenzame hoeve, die sedert jaren onbewoond is?

— Hij kan er door zijn moordenaars zijn heengelokt, of er na de misdaad zijn heengedragen, opperde Brand.

— Geloof je dat? vroeg Raffles, terwijl er een vaag glimlachje om zijn lippen speelde. Wil je mij dan eens even verklaren, waarom die ruiten en zelfs de spijlen daartussen vernield zijn. Als men een slachtoffer ergens heen lokt, dan zet men de deur wijd open, maar men vernielt geen ruit op die wijze. Bovendien vergeet je helemaal het geweer, waarop één kogel mankeerde.

Brand knikte bevestigend.

— Je hebt gelijk, zei hij. Het is een zeer wonderlijke geschiedenis.

— En toch wil ik er het mijne van hebben, zei Raffles. Kom laten we voort maken, wij zullen eerst naar de arme vrouw van Glyn gaan, misschien weet zij ons nog wel het een of ander mede te delen. Voor het overige kunnen wij toch vanavond niets meer doen, want het is veel te donker. Alleen wil ik verlov vragen het lijk van mijn arme rentmeester te mogen zien.

De maaltijd werd zwigend voortgezet.

Dadelijk daarop liet Raffles de auto weer voor komen.

— Weet je het huis van Glyn in het donker nog te vinden, James? vroeg Raffles.

— Zeker, mylord.

— Breng er ons dan aanstonds heen; ik moet met zijn weduwe spreken.

— Zijn weduwe, mylord? riep Henderson verschrikt uit. Is de oude Glyn dood?

— Hij is vermoord, James, ik zal je nog vanavond er wel meer van vertellen.

Met een bleek gelaat nam Henderson achter het stuurwiel plaats.

Omstreeks een kwartier later stopte de wagen voor een klein, door een grote moestuin omringd huisje, dat bijna geheel in duisternis gehuld was.

Slechts in één vertrek scheen licht

te vrienden.

Raffles en Brand stapten uit en liepen op de deur toe.

Raffles klopte op het paneel en er verliepen een paar minuten voor de deur voorzichtig op een kier werd geopend.

Het licht van een dichtbijstaande lantaarn viel op een zware koperen ketting, die de deur vasthield.

— Wie is daar? vroeg een bevende stem.

— Ik ben het, moeder Glyn, antwoordde Raffles op vriendelijke toon. Wilt gij ons niet binnen laten?

— Zijt gij het, mylord? vroeg de weduwe. O, hoe dank ik u dat gij gekomen zijt.

Mary Glyn, de weduwe van de rentmeester, nam de zware ketting uit de haak en opende de deur verder.

— Even blijven wachten, James, riep Raffles de chauffeur toe. Wij zullen over een half uur gereed zijn.

Daarop traden de beide vrienden de rentmeesterswoning binnen.

Mary Glyn geleidde hen naar een ruim vertrek, met twee vensters, waarvoor de luiken zorgvuldig gesloten waren.

Zodra zij binnen waren, liet de arme vrouw zich op een stoel vallen en barstte in snikken uit.

Raffles liet haar enige tijd de vrije loop van haar tranen en legde toen vriendelijk de hand op haar schouder, en er klonk innig medelijden in zijn stem, toen hij zei:

— Wees sterk, Mary. Gij zijt gelovig, niet waar? Welnu, dan moet het u een troost zijn, dat gij uw arme man hierboven zult weerzien, want hij was een goed mens.

— God zegene u voor die woorden, mylord, zei de arme vrouw snikkend. Maar hij was ook soms zo driftig en dat heeft hem al zoveel kwaad gedaan. Maar dat men hem dit zou aandoen...

— Luister eens, Mary: wij zijn hier gekomen, om zijn dood te wreken. Ik zweer je, dat ik niet zal rusten voor ik zijn moordenaar gevonden heb. Maar daarvoor is het nodig, dat je mij precies vertelt wat je weet.

— Vraag slechts, mylord, en ik zal

u gaarne antwoorden.

— De justitie is zeker al hier geweest?

— Ja, mylord een paar uren geleden, drie heren uit Londen van de rechtbank.

— Vertel mij dan eens wat gij hun hebt medegedeeld.

— Het is bitter weinig, mylord. Mijn man had mij reeds tijdens het eten gezegd, dat hij des avonds voor een zaak van veel belang naar de heren Hutchinson zou gaan. Gij weet immers wel, dat mijn arme man ook zaken voor zichzelf deed?

— Dat weet ik, Mary, en ik heb het hem nooit belet, omdat het beheer van mijn eigen landgoed er niet in het minst door te lijden had. Ik heb zelfs nooit willen weten waaruit de particuliere zaken van hem bestonden.

— O, het waren zaken die het daglicht konden velen, mylord, riep Mary Glyn uit. Hij had nogal veel landerijen en moest er, dat wist ik, na verloop van tijd nog meer bij krijgen.

Raffles spitste de oren.

— Na verloop van tijd, zegt gij? Was hij van plan die gronden te kopen?

— Ik weet het niet nauwkeurig, mylord. Ik heb geen verstand van die zaken, maar ik geloof, dat hij een weinig speculeerde, zoals ze dat noemen.

— Gij kent de aard niet van de zaken, die hij op Hollroyd Castle had te behandelen?

— Neen, mylord.

— Hoe laat is hij daar heen gegaan?

— Om half tien, mylord. Hij zei dat hij om tien uur verwacht werd.

— Hoe ver bedraagt de afstand van hier tot de bezitting der heren Hutchinson?

— Als men flink doorloopt, ongeveer vijf en twintig minuten, mylord.

— Heeft hij volstrekt niet gezegd, dat hij zich die avond nog ergens anders heen zou begeven?

— Hij zou later naar Castle Inn zijn gegaan, waar hij vaak zit.

Raffles dacht even na.

— Ging uw man soms met een portefeuille met papieren naar Hollroyd Castle?

— Ja, mylord, ik heb duidelijk ge-

zien, dat hij een portefeuille bij zich stak.

— En heeft men die portefeuille teruggevonden?

— Neen, mylord. De portefeuille en ook zijn beurs had men hem ontstolen.

— Waar is het lichaam van uw man heengebracht?

— Het ligt in het lijkenhuisje van het ziekenhuis, mylord, antwoordde de vrouw, terwijl zij opnieuw in snikken uitbarstte.

Raffles legde haar troostend de hand op de schouder.

— Huil maar, dat zal u goed doen. Ik moet u nu verlaten, want ik begrijp wel, dat gij mij niets meer kunt mededelen, maar ik herhaal nogmaals, dat ik niet zal rusten, voor ik dit raadsel heb opgehelderd. En wat uw toekomst betreft, het spreekt vanzelf, dat gij u

daar geen ogenblik over behoeft te bekommeren.

Raffles en Brand knikten de arme vrouw nog eens toe en verlieten daarop het huis.

— Waar gaan wij nu heen? vroeg Brand.

— Naar het ziekenhuis. Ik ken de directeur en hij zal niet weigeren mij bij het stoffelijk overschot van mijn rentmeester toe te laten.

— Zou het niet te lastig zijn, dat ik meega?

— Volstrekt niet. Ik stel daar zelfs prijs op.

De beide vrienden stapten weer in de auto, maar nu nam Raffles zelf achter het stuurwiel plaats.

Even later stopte de wagen voor de deur van het kleine ziekenhuis.

HOOFDSTUK III

RAFFLES BEGINT ZIJN ONDERZOEK

Raffles belde aan en vroeg om de directeur te spreken.

— Dat zal wel gaan, mylord, zei de portier.

— Zeg hem dan wie er is, en laat ons binnen.

De portier opende het hek met behulp van een zware sleutel en liet Raffles en Brand door.

Zij volgden hem over het smalle tegelpad naar de brede deur van het ziekenhuis en nadat zij de vestibule waren binnengetreten, liet de portier de beide bezoekers in een kleine spreekkamer.

— Wees zo goed te gaan zitten, mijn heren, zei de portier. Ik zal de directeur gaan zeggen wie er is.

Hij verliet het vertrek en de beide vrienden bleven alleen.

— Zouden wij hier dus met een ordinaire roofmoord te doen hebben? vroeg Brand.

Raffles schudde het hoofd.

— Ik kan het niet geloven, zei hij.

— Maar men heeft de ongelukkige

Glyn toch zijn portefeuille en zijn beurs ontroofd, meende Brand.

— Dat is zo, maar dat verklaart nog niet de zonderlinge wijze, waarop de vermoorde in dat huis is gekomen. Wat had hij daar in 's hemelsnaam uit te richten, als hij voornemens was van Hollroyd Castle dadelijk naar zijn stamcafé te gaan. De eenzame hoeve ligt toch immers in het geheel niet op zijn weg.

— Je hebt gelijk; het blijft raadselachtig wat hij daar deed.

Op dit ogenblik trad de directeur het vertrek binnen en kwam met uitgestoken handen op Raffles toe.

— Komt gij ons weer eens bezoeken, mylord? Dat verheugt mij van harte. Ik kan echter wel raden wat gij thans van mij komt vragen. De arme Glyn was immers uw rentmeester?

— Dat was hij dokter, en een braaf man, dat verzeker ik u, zei Raffles. Gij hebt goed geraden, gij zoudt mij een groot genoegen doen als gij mij zoudt willen toestaan een blik te wer-

pen op het stoffelijk overschot van de arme man.

De directeur knikte.

— Niets is gemakkelijker, mylord.

— Meen niet dat ik het uit louter nieuwsgierigheid vraag, mijnheer de directeur. Neen, ik heb mij stellig voorgenomen, licht in deze zaak te brengen.

De directeur haalde onmerkbaar de schouders op.

— Ik hoop van harte dat gij erin zult slagen, zei hij, maar ik moet u waarschuwen, dat de Londense politie nog niet het minste spoor gevonden heeft, ofschoon zij toch reeds twaalf uren hard aan het werk is. Wilt gij zo goed zijn mij te volgen?

Hij hield de deur voor de beide heren open en Raffles en Brand volgden hem door de gang, die naar het lijkenhuisje voerde, dat zich op een binnenplaats bevond.

Het was helder verlicht door een paar elektrische lampen.

In het midden van het vertrek, op een soort stenen tafel, lag het lichaam van de vermoorde rentmeester.

Het was nog geheel gekleed en slechts een doek was over het gelaat uitgespreid.

Raffles nam de doek weg en keek ontroerd in het gelaat van de dode.

Toen bukte hij zich en begon zorgvuldig zijn onderzoek.

Hij onderzocht de kleren, en ook de zakken van de dode, die echter reeds geheel geledigd bleken te zijn.

Na ongeveer tien minuten richtte hij zich weer op.

Op zijn gelaat tekende zich grote verbazing af.

— Zeg mij eens, dokter, zei hij, terwijl hij zich tot de geneesheer-directeur richtte, ziet het gelaat van deze man eruit, als van iemand die een lange doodstrijd heeft gehad of die lang voor zijn leven heeft moeten vechten?

De directeur schudde ontkennend het hoofd.

— Volstrekt niet, zei hij. Het gelaat is zeer kalm en zo was het ook al toen men hem vond.

— En toch zou ik, te oordelen naar deze talrijke sneden op gelaat en han-

den zeggen, dat Glyn geruime tijd heeft moeten worstelen met zijn aanvallers, die met messen gewapend waren. Ten slotte zou een er van hem met een schot van het leven hebben beroofd.

— Gij zegt het, mylord, en de justitie heeft het ook al gezegd, en toch komt mij die lezing onwaarschijnlijk voor. Want ik zeg u nogmaals: het gelaat van Glyn vertoont alle kentekenen van een plotselinge dood, die hem verpast heeft.

— Eén vraag dokter, heeft men de kogel gevonden, die deze wond veroorzaakt heeft?

— Neen, mylord.

— Heeft de politie geconstateerd, dat de kleren geschroeid zijn op de plek waar de kogel in de borst is binnengedrongen?

— Ja, die opmerking is gemaakt, mylord.

— Hebt gij wel ooit gehoord, dokter, dat men een geweer op zo'n dichte afstand afvuurde?

— Het komt slechts zelden voor mylord, maar onmogelijk is het niet.

— Aan de wond is het zeker niet te zien, of deze is toegebracht door een kogel uit een revolver, of uit een tweeloops geweer?

— Dat is inderdaad heel moeilijk te zeggen, mylord. Men heeft revolverkogels van bijna volmaakt hetzelfde kaliber als gewone geweerpatronen.

— En heeft men niets op de dode gevonden, dat enige aanwijzing zou kunnen geven? Een lapje goed? Een knoop, die kan zijn afgerukt.

— Niets van dat alles, mylord. En deze omstandigheid heeft mij versterkt in de mening, dat er geen worsteling heeft plaats gehad tussen Glyn en zijn moordenaars.

— Maar die kneuzingen en dat gebroken been dan, dokter?

De dokter maakte 'n wanhopig gebaar:

— Ik heb er uren over nagedacht, mylord, en ik kan niet verklaren, hoe het komt, dat het been van uw rentmeester gebroken is. Ik heb op de plaats van de breuk volstrekt geen sporen van slagen of blauwe plekken of andere sporen gevonden. Het been is

gebroken als van iemand die van een hoge ladder valt. Stukgeslagen is het zeker niet. Het is geen gecompliceerde breuk.

Brand had in de grootste verbazing en nieuwsgierigheid naar dit korte gesprek geluisterd.

De nevel, die zich rondom deze misdaad samentrok, werd naar zijn mening hoe langer hoe dikker.

Raffles keek in gedachten verzonken voor zich uit.

— Is hier een krankzinnigengesticht in de buurt, dokter? Kunnen er soms van die lieden ontsnapt zijn?

Acht gij de toegebrachte snijwonden ook niet van een aard, die zou doen veronderstellen, dat zij door een krankzinnige zijn toegebracht?

— Wat dat laatste betreft, geef ik u zeker gelijk, mylord, maar die mogelijkheid is in dit geval buitengesloten, want er is geen krankzinnigengesticht in deze buurt te vinden binnen een straal van vijftig mijlen.

Raffles dekte de doek weer eerbiedig over het gelaat van de dode, greep zijn hoed en stak de directeur de hand toe.

— Ik dank u voor de moeite, die gij u gegeven hebt, dokter. Ik hoop echter, dat gij mij ter wille zult willen zijn, voor het geval ik nogmaals behoefte mocht hebben aan uw voorlichting.

— Steeds gaarne tot uw dienst, mylord.

— Zou ik thans nog met de politie kunnen spreken?

De directeur raadpleegde zijn horloge.

— Dat zal wel gaan, mylord. Het is tien uur. In normale tijden gaan wij in dit dorp nooit laat naar bed, maar de politie zal wel de hele nacht beschikbaar zijn, vooral in dit geval.

De beide vrienden namen afscheid van de directeur, die hun tot aan de deur uitgeleide deed.

De auto stond nog steeds naast het trottoir geparkeerd.

— Naar het politie-bureau, James, zei Raffles kortaf. Weet je het te vinden?

— Zeker, mylord.

Raffles' ogen vertoonden een metaaf-

harde glans en zijn dunne lippen waren stijf opeen geperst.

Brand stoorde hem niet, te meer, daar hij zelf zijn gedachten de vrije loop wilde laten.

Binnen enkele minuten had men het kleine politiebureau bereikt.

Nadat de beide mannen waren uitgestapt, overhandigde Raffles zijn kaartje aan de dienstdoende veldwachter, die hem ook dadelijk herkend had, een paar minuten later stonden Raffles en Brand tegenover de commissaris van politie en enige Londense rechercheurs.

— Gij moet mij niet kwalijk nemen, mijnheer de commissaris, dat ik u zo laat kom storen, begon Raffles. Gij zult wel begrijpen waarom ik kom, nietwaar?

De commissaris, die was opgestaan om Raffles te begroeten, knikte en wees de beide bezoekers een stoel aan.

— Glyn was mijn rentmeester, vervolgde Raffles. Hij heeft mij tal van jaren trouw gediend en ik stel mij met mijn gehele persoon en met mijn geld ter beschikking om de moordenaar of de moordenaars op te sporen.

— Ik neem uw hulp zeer gaarne aan, mylord; zei de commissaris. De beide heren detectives, die gij hier ziet, hebben mij op de hoogte gebracht, dat gij als amateur-detective te Londen reeds merkwaardige staaltjes van doorzicht hebt laten zien. Naar zij mij mededeelden, zijn door uw bemiddeling reeds enkele ernstige misdaden aan het licht gebracht.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Ik weet niet zeker, mijnheer, of die zaken ook niet aan het licht waren gekomen zonder mijn toedoen, maar nu zou ik gaarne tot de zaak zelve komen, want ik ben voornemens aanstonds aan het werk te gaan.

— Vraag slechts, mylord, en ik zal u gaarne antwoorden.

— Ik behoef zeker niet te vragen, of de moordenaar reeds gevat is?

— Neen, mylord, maar wij menen een spoor te hebben.

— De eigenaar van het geweer?

— Precies.

— Gij weet nog niet aan wie het behoort?

— Neen, mylord, maar het onderzoek is in volle gang.

— Mag ik dat geweer eens zien?

— Tot mijn spijt kan ik aan uw verzoek niet voldoen, want een paar man maken met het wapen op dit oogenblik een rondreis door de streek om het aan alle wapenwinkeliers voor te leggen.

— Het wapen was natuurlijk genummerd? En van welk merk?

— Het was een Lee-Metford, mylord. Er was zeker nog geen tien keer met het wapen gevraagd.

— De hoeve, waar de moord gepleegd is, is grondig doorzocht?

— Van zolder tot kelder, mylord.

— Niets bijzonders ontdekt?

— Volstrekt niets.

— En de omgeving?

— Eveneens, mylord.

— Zijn er nog sporen van voetstapen ontdekt, behalve die van de oude boer, zijn collega en van de veldwachter?

— Jawel, mylord, en die vondst maakt er de zaak juist niet helderder op.

Raffles had snel het hoofd opgeheven en hij staarde de commissaris vol verwachting aan.

— Er is dus een nieuw spoor gevonden? vroeg hij.

— Twee mylord. Van een man en van een vrouw.

— Wat zegt gij daar? Op het pad, dat naar het hek voert?

— Neen, mylord, zij werden terzijde van het huis gevonden.

— Naast elkaar?

— Neen, het ene spoor links, het andere rechts van het huis.

Raffles wreef zich met de hand over het voorhoofd.

— En heeft men al trachten te ontdekken, van wie die voetsporen afkomstig konden zijn?

— Wel, mylord, hoe zou dat mogelijk zijn geweest? Men kon toch moeilijk alle bewoners van het dorp, een paar duizend in aantal, verzoeken hun schoen in dat spoor te zetten. Ja, als wij nog maar enige achterdocht tegen iemand gekoesterd hadden, dan zou het wel anders zijn geweest.

— Er rust dus op niemand enige verdenking?

— Op niemand, mylord.

— Weet gij hoe het slachtoffer de avond heeft doorgebracht?

— Daarnaast hebben wij natuurlijk een grondig onderzoek ingesteld. Glyn is omstreeks half tien naar Hollroyd Castle gegaan om daar enige zaken af te handelen met de heren Hutchinson en hij zou daarna naar zijn stamcafé zijn gegaan, waar hij echter in het geheel niet geweest is. Verder staat vast, dat hij om tien uur Hollroyd Castle moet hebben verlaten, want even na dat uur kwamen er gasten, die tot na middernacht met de heren Hutchinson, vader en zoon, in gezelschap zijn geweest.

Raffles had aandachtig toegelusterd.

— Ja, zo is het, zei hij. Ik heb dat ook van zijn vrouw vernomen.

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Ook gij weet zeker niet, welke zaken Glyn bij de heren Hutchinson had te behandelen?

— Het is ons volmaakt onbekend, mylord.

— Maar gij weet toch zeker wel, dat Glyn ook voor zich zelf zaken dreef?

— Dat weten wij pas sedert vandaag, want het schijnt dat Glyn dat steeds geheim heeft gehouden. Hij moet namelijk aan verscheidene bewoners van onze streek tamelijk hoge bedragen op onderpand hebben geleend.

Langzaam stond Raffles van zijn stoel op, en keek de commissaris strak aan.

— Leende hij op onderpand, zegt gij? vroeg hij. Zo... zo... daarvan heb ik inderdaad nooit iets geweten.

Het gelaat van Raffles had een merkbare verandering ondergaan, maar nu stond het weer kalm en onbewogen als altijd.

Brand kon zich niet begrijpen, wat zijn vriend bewoog, want wat hem zelf aanging, werd hem de zaak iedere seconde onbegrijpelijker.

Raffles zweeg even en vroeg toen:

— De Hutchinsons zijn immers een solide firma?

— Zeer solide, mylord, antwoordde de commissaris verbaasd.

Toen stond de politiemann op zijn beurt langzaam op, keek Raffles over zijn brilleglazen onderzoekend aan en vroeg toen:

— Ik vraag excuus, mylord, maar gij vermoedt toch, hoop ik, niet dat de bewoners van Hollroyd Castle iets uitstaande hebben met deze misdaad?

Raffles haalde de schouders op.

— Het klinkt natuurlijk zeer onwaarschijnlijk, mijnheer, maar men moet toch met alle mogelijkheden rekening houden.

— Nu, mylord, in dit geval is zelfs de kleinste mogelijkheid uitgesloten. Het zou immers zelfs materieel onmogelijk zijn geweest? Mag ik het u even verklaren?

— Gaarne, mijnheer.

— Welnu dan, het is uit de getuigenverklaringen gebleken, dat de twee bedienden van de heer Hutchinson Glyn nog gezien hebben in de ontvangkamer, toen zij daar binnen kwamen om enige verversingen te brengen. Verder staat het als een paal boven water, dat de eerste gast op Hollroyd Castle om vier minuten over tien door de beide heren ontvangen werd. Wanneer wij nu in aanmerking nemen, dat de weg van Hollroyd Castle tot aan de bewuste hoeve op zijn minst vijf en twintig minuten is, en dat er geen sprake kan zijn van vervoer per auto, daar de bezitting der hoofdweg te midden van een zeer heuvelachtig terrein ligt, dan moeten wij wel besluiten, dat iedere verdenking tegen hen niet veel anders dan een misdaad zou zijn, zelfs wanneer men geheel en al buiten beschouwing laat, dat landeigenaars als de Hutchinsons toch zeker geen rentmeester van zijn

portefeuille en beurs zullen beroven.

Een uitdrukking van grote teleurstelling verscheen op het gelaat van de Grote Onbekende.

— Zijn die afstanden nauwkeurig? vroeg hij.

— Twee onzer agenten, bekend staande als flinke lopers hebben met de chronometer in de hand, de afstand heen en weer gelopen, mylord. Zij hadden er juist vijftig minuten voor nodig. Hetgeen trouwens klopt met de gegevens van het kadaster.

— Mijnheer de commissaris, zei Raffles, ik wil u bekennen, dat ik een ogenblik werkelijk gemeend heb, dat een van de heren Hutchinson op de een of andere wijze in dit drama gemengd was; ik zie wel, dat ik dit vermoeden zal moeten laten varen. Maar toch verzeker ik u, dat ik niet zal rusten voor er klaarheid in deze moordzaak is gebracht. Gij weet dat ik op Chesney Wold vertoef, nietwaar?

— Het is mij bekend, mylord.

— Welnu, het zal mij zeer aangenaam zijn, als ik daar zo spoedig mogelijk nadere inlichtingen van u kan krijgen, zodra u wat naders te weten zijt gekomen. Gij kunt desnoods om zes uur morgenochtend een uwer mannen sturen; ik stel het grootste belang in deze zaak.

— Gij kunt op mij rekenen, mylord, zei de commissaris hoffelijk.

Raffles en Brand stonden op, maakten een korte buiging en hadden enkele ogenblikken later het politiebureau verlaten.

— Naar huis, James, zei Raffles.

Het scheen Brand toe, dat de stem van zijn vriend ietwat moedeloos klonk.

HOOFDSTUK IV

HET GEWEER

De volgende ochtend was Raffles reeds om zeven uur weer op en klopte, kant en klaar, gebaad en geschoren op de deur van zijn trouwe metgezel.

Een vrolijke stem riep:

— Ik ben aanstonds klaar. Heb je ook zo weinig geslapen als ik?

— Integendeel, ik ben direct ingeslapen en geen half uur geleden wakker geworden.

— Verbazend, riep Brand uit. Mijn hersens waren zodanig in beslag genomen door deze raadselachtige misdaad, dat ik de slaap niet kon vatten.

— Kom maar gauw, riep Raffles. Ik ga naar de ontbijtkamer en verwacht je over een paar minuten bij mij.

Brand beëindigde zijn toilet zo snel mogelijk en begaf zich naar de zonnige ontbijtkamer, waar hij Raffles reeds voor het open raam vond zitten, verdiept in de lezing van het kleine, plaatselijke blaadje.

Het weer was geheel omgeslagen.

De zon scheen reeds warm naar binnen en alles wees er op, dat de lente zich gereed ging maken de strijd met de winter aan te binden.

— Staat er iets in het prul dat je daar leest? vroeg Brand lachend.

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Neen, dat prul, zoals je het niet al te vlelend noemt, bevat niets meer dan dat wij al weten, ofschoon ze daar bijna twee kolommen voor nodig hebben.

— De eigenaar van het geweer is dus nog niet gevonden?

— Nog altijd niet.

— Zou ons dat veel verder brengen?

— Misschien, zel Raffles op eigenaardige toon.

— Misschien? vroeg Brand verbaasd. Mij dunkt toch dat de eigenaar van het geweer ook de moordenaar moet zijn?

— Ik erken dat die kans zeer groot is, maar sedert wanneer maakt een geweerkogel ook zulke diepe sneden op gelaat en handen? Sedert wanneer breekt een geweerkogel in de borst het been van een man?

— Ja, daarin heb je gelijk, hernam Brand. Dat is en blijft zonderling.

Hij zette zich op zijn beurt aan de ontbijttafel en vervolgde:

— Wat denk je van die pas gevonden voetsporen? Maakt dat de zaak niet nog onduidelijker?

— Misschien verklaart het integendeel wel veel, wat nu nog duister is, meende Raffles. Wij zullen het echter wel spoedig zien, want wij gaan zelf op onderzoek uit. Als je klaar bent, gaan we.

Raffles stak een sterk vergrotende loupe bij zich en nam zijn hoed.

Op enige afstand bevond zich de garage en daar zagen zij Henderson, die reeds bezig was met het oppoetsen van de auto, welke er door al die modder niet fraaier op was geworden.

Chesney Wold stond op korte afstand buiten het dorp, hetwelk men langs een brede binnenweg kon bereiken.

Het was marktdag en reeds vrij druk op de hoofdwegen.

Verscheidene dorpelingen kenden Zijn Lordschap en namen beleefd hun hoed voor hem af.

Dicht bij het dorpplein kwam hun een oude boer tegemoet, met kort rossig haar, dat onder zijn pet zichtbaar was.

Hij zoog aan een grote, houten pijp en zijn rechterhand steunde zwaar op een dikke knoestige stok.

Terwijl hij voortsjokte, hief hij het hoofd vluchtig even naar Raffles op en wierp hem uit zijn kleine, stekende ogen een loense blik toe.

Hij tikte slechts even aan zijn pet en was spoedig daarop tussen de menigte marktgangers verdwenen.

— Wie was dat ook weer? vroeg Brand, terwijl hij nog even achterom keek.

— Dat was Binney, bekend om zijn schraapzucht en zijn gierigheid.

— Binney? Met dat knappe jonge vrouwtje?

— Juist. Je moet zijn naam gelezen hebben in het verslag in het dorpsblaadje.

Brand sloeg zich voor het voorhoofd.

— Dat is waar ook, riep hij uit. Je hebt gelijk, Binney is de boer die het eerst de misdaad ontdekte.

Raffles knikte.

— Precies. En kijk eens aan, daar komt ook Mrs. Binney aan.

In de verte naderde een jonge vrouw, rank en slank, met opvallende donkere ogen.

Zij droeg een eenvoudige zwarte jurk en had geen hoed op.

Aan haar rechterarm hing een grote mand met groenten.

Vlak achter haar reed een groentewagen, getrokken door een stevig Engels werkpaard.

De jonge vrouw scheen Raffles te herkennen, want zij knikte hem beleefd toe.

Raffles bleef staan om haar na te kijken.

— Goede hemel, wat ziet zij bleek, riep hij uit. Heel anders dan enige maanden geleden, toen kon je de blos van haar wangen plukken.

— Je hebt gelijk, zei Brand. Zij ziet er beroerd uit. Haar donkere ogen lijken wel eens zo groot als vroeger.

Raffles bleef haar nog even hoofdschuddend nakijken en toen vervolgden beide vrienden hun weg.

Een kwartier nadat zij de laatste huizen van het eigenlijke dorp achter zich hadden, bleef Raffles nogmaals staan.

Hij hief zijn wandelstok op en wees naar een spits, rood dak, dat duidelijk te zien was tussen de takken van de nog bladerloze bomen.

— Wat is dat? vroeg Brand.

— Dat is Hollroyd Castle; het huis waar Glyn het laatst levend gezien is.

Brand bekeek, nadat zij nog een paar honderd meters verder waren gelopen, het huis wat nauwkeuriger, dat nu op enige afstand tussen de bomen zichtbaar was.

Het terrein was hier zeer ongelijk en rechts van de weg stond de eenzame hoeve.

Langzaam liepen Raffles en Brand verder.

— Wij bevinden ons hier nu ongeveer op de plek waar Binney zich moet bevonden hebben, toen hij de vernielde ruit zag, zei Raffles.

Hij bevond zich op dit ogenblik bij een zware eik, terzijde van de weg.

Plotseling bukte hij zich en knielde, zonder zich te bekommeren om de modderige weg, naast de boom neer.

Hij haalde zijn vergrootglas te voorschijn en ten slotte zijn portefeuille uit zijn zak, waaruit hij een enveloppe viste.

Met een visitekaartje schepte hij zorgvuldig iets in de enveloppe, het-

welk Brand op het eerste gezicht voor zand hield.

Toen Raffles zich weer oprichtte, lag er een glans van voldoening over het gelaat van de Grote Onbekende verspreid.

— Wat heb je daar gevonden? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wel, het is niet veel, amico, maar misschien kan het ons toch wel op de goede weg helpen. Ik heb hier een vrij grote hoeveelheid was, het restantje uit een pijp en twee gebruikte lucifers gevonden.

— En wat leidt je daaruit af?

— Wel, het enige wat er uit af te leiden valt is dat hier iemand een poos heeft staan wachten. Minstens zolang als er nodig is om een tabakspijp leeg te roken. (Hoe lang zou dat ongeveer duren, denk je Brand?)

— Op zijn minst een half uur.

— Dat had ik ook gedacht. Nu zul je je wel herinneren, dat onze vriend Binney voor de commissaris verklaard heeft, dadelijk nadat hij een onderzoek in het eenzame huis had ingesteld, een tweede boer te hebben gezien.

— En zou dat volgens jou niet het geval zijn? vervolgde Brand.

— Het is zeker niet waar, als deze as afkomstig is uit de pijp van Binney. Je hebt natuurlijk ook opgemerkt dat de man een pijp rookte?

— Ja, hij had een pijp in de mond toen wij hem zoeven voorbij gingen, antwoordde Brand. Maar je moet het mij niet kwalijk nemen, ik kan je redenering niet geheel en al volgen. Het is immers best mogelijk dat die ander een half uur bij deze boom gestaan heeft?

— Natuurlijk is dat mogelijk, hernam Raffles, maar het zou dan toch al bijzonder toevallig zijn. Ik heb juist deze as meegenomen omdat ik er zekerheid van wil hebben, welk soort tabak onze vriend Binney rookt. Jij kunt mij bij mijn onderzoek van dienst zijn door de man eens op te zoeken met wie hij hier sprak, en hem zo terloops eens te vragen, of hij ook misschien heeft opgemerkt, of de pijp van Binney brandde of niet. De naam van

die man is Bacon en hij moet hier dichtbij wonen.

— Ik beloof het je, Edward. Heb je soms nog meer ontdekt?

— Ja, en dat bevestigt mij in mijn mening, dat de man die hier gestaan heeft, en lang gestaan, niemand anders was dan Binney. Ik heb namelijk dicht bij de boom in het zand naast de weg, een vrij diep gat gevonden, bijna zuiver rond, en dat zeer waarschijnlijk gemaakt is door het onderende van een dikke stok, waarop zwaar geleund is. Het zal je wel zijn opgevallen dat Binney een weinig kreupel loopt en zwaar op zijn stok steunt.

— Het was mij nog niet opgevallen, maar als jij het zegt, geloof ik het gaarne.

— Ik ben er zo goed als zeker van, hernam Raffles. Maar laten wij nu eens naar binnen gaan.

Hij wees met zijn stok naar de eenzame hoeve.

Nu de zon scheen, maakte het huis lang niet zulk een lugubere indruk als de vorige nacht.

De beide vrienden liepen het smalle pad af en bleven voor het verbrijzelde raam staan.

— De spijlen zijn inderdaad alle kapot, mompelde Raffles half luid. Wat ter wereld kan daar toch de betekenis van zijn?

Het huis heeft twee deuren, beiden evenzeer vermolmd, waardoor de moordenaars gemakkelijk hadden kunnen binnenkomen.

— Misschien zijn de ruiten tijdens een gevecht wel stukgeslagen, merkte Brand op.

— De ruiten laat ik nog gelden, maar de spijlen? Dat komt mij onwaarschijnlijk voor, vooral omdat, zoals je ziet, het raam tamelijk hoog boven de grond is. Men kan er dus tijdens een gevecht moeilijk tegenaan zijn gevallen.

De beide vrienden wierpen nu door het vernielde raam een blik in het vertrek, waar de misdaad zich had afgespeeld.

Op de vloer van blauwe en witte tegels waren hier en daar kleine vlek-

jes te zien, omtrent de aard waarvan geen twijfel kon bestaan, het was opgedroogd bloed.

Raffles schudde het hoofd.

— Kom, zei hij, laten wij eerst eens om het huis heenlopen en dan naar binnen gaan.

Langzaam volgden de beide vrienden het smalle pad, dat om het gehele huis heen liep.

Ongeveer in het midden van de linkerzijgevel bleven zij staan.

Raffles wees met zijn stok naar enige voetsporen, die in de langzaam drogende klei nog duidelijk zichtbaar waren.

— Dat zijn de voetstappen van de mysterieuze vrouw, die hier blijkbaar iets gezocht heeft. Maar wat? Dat weten wij nog niet, en het zou de justitie toch misschien heel wat verder brengen, als zij het wel wist.

De Grote Onbekende knielde weer op de grond en onderwierp de voetsporen aan een nauwkeurig onderzoek.

Plotseling slaakte hij een gedempte kreet.

— Wat is er? vroeg Brand nieuwsgierig.

— De vrouw heeft gummi-overschoenen aan gehad, waarvan de zolen nog niet geheel en al zijn afgesleten, de voorzijde van de zool vertoont hier en daar nog enkele kruisvormige streepjes.

— Die ribbels zijn blijkbaar over de gehele oppervlakte weggesleten, behalve vooraan. Vlak bij het huis is zij zeker op de punten van haar voeten gaan lopen, waardoor de indruk natuurlijk iets dieper en duidelijker werd. Zie zo, dit is de linkerkant, nu eens aan de rechterkant gaan kijken.

De beide mannen bereikten nu de achterzijde van het huis.

In het midden daarvan bevond zich een groen geverfde deur, die half uit de hengsels hing en die gemakkelijk kon worden opengestoten.

Zij gingen die deur voorbij en bereikten nu de rechter zijgevel van het huis.

Weer begon Raffles met de grootste

zorgvuldigheid de bodem te onderzoeken.

— Wat leidt je uit deze voetsporen af? vroeg Brand eindelijk, die zijn ongeduld niet langer bedwingen kon.

— Ik denk, dat de man, die ze gemaakt heeft, jong, sterk en van grote lichaamsbouw was. De schoenen waren met spijkers beslagen, zoals jachtopzienaars en houtvesters ze wel gebruiken. Kom laat ons nu eens binnenshuis gaan kijken.

De beide vrienden keerden op hun weg terug, Raffles duwde de groene deur nog iets verder open en de beide vrienden traden binnen.

Het bleek hun al spoedig, dat er in de gehele verlaten hoeve niet het minste spoor van een worsteling of van geweld viel waar te nemen.

Geen bloedsporen op de wand, noch iets anders wees daarop.

In een klein kamertje vond Raffles een hoop vers stro op de grond liggen.

Naast dit kleine vertrek bevond zich de grotere kamer, waar het geheimzinnige drama zich had afgespeeld.

De deur die toegang gaf tot deze kamer, stond op dit oogenblik aan en Raffles kon deze gemakkelijk openduen.

In dit vertrek zelf viel niets anders op te merken, dan de reeds genoemde vlekken op de blauwe tegels.

Raffles bromde ontevreden iets voor zich heen.

— Ook hier hebben mensen rondgelopen, zei hij, zonder te bedenken, dat zij aldus misschien een kostbaar spoor hebben uitgewist. Er valt nu niets meer op te maken uit de vegen op de stoffige vloer. Kom, Charles, laten wij maar weggaan. Ik geloof, dat hier werkelijk niets meer te vinden valt.

De beide vrienden verlieten de hoeve weer, en sloegen de weg naar het dorp in.

Plotseling bleef Raffles staan.

— Hoeveel bedroeg de afstand ook

weer van Hollroyd Castle tot de hoeve? vroeg hij.

— Vijf en twintig minuten minstens. Maar, mijn beste Edward, waarom vraag je dat? Het is immers reeds een uitgemaakte zaak, dat de Hutchinsons volstrekt niets met deze misdaad uitstaande kunnen hebben? Denk toch eens aan hun positie.

Raffles haalde de schouders op.

— De positie van een moordenaar doet er al heel weinig toe. Er zijn wel keizers en koningen geweest, die niet voor een moord terugdeinsden.

— Maar de beweegreden, Edward, riep Brand uit, de beweegreden.

— Juist, welke beweegreden kan de bezitter van een groot landgoed hebben om een rentmeester naar het leven te staan, zei Raffles op eigenaardige toon. Laat ik erbij voegen: een rentmeester die tevens geldschietter schijnt te zijn geweest.

Brand zweeg.

Hij kon zich met de beste wil van de wereld niet voorstellen, wat er in het hoofd van zijn vriend omging.

Deze voor zich had zich reeds een mening gevormd en daarin speelde de boer met zijn sluw gelaat en zijn stekende ogen, die zij zoëven waren tegengekomen, een grote rol.

De beide vrienden spraken niet veel meer, totdat zij hun huis weer bereikt hadden.

Henderson kwam hen haastig tegemoet.

— Is er soms nieuws, James? vroeg Raffles op levendige toon.

— Ja, mylord, groot nieuws.

— En dat is?

— De politie heeft een half uur geleden de eigenaar van het geweer gevonden en gearresteerd.

De beide vrienden slaakten een kreet van verrassing.

— Wie was het? vroeg Raffles.

— Eldwin Burton, de houtvester.

HOOFDSTUK V

DE ZAKDOEK

Raffles keek nadenkend voor zich uit. Hij kende Edwin Burton tamelijk goed, daar deze houtvester was op het landgoed van een zijner bureu.

Hij was een breed geschouderd man van omstreeks dertig jaar, met een krachtig gebruid gelaat en heldere blauwe ogen.

Driftig van aard, maar met een goed hart.

De Grote Onbekende schudde langzaam het hoofd.

— Kom, kom, zei hij. Dat lijkt mij ongelooft.

— Het geweer was van hem, mylord, herhaalde Henderson. Hij heeft het trouwens reeds bekend.

— Hoe weet je het, James?

— Tien minuten geleden kwam iemand van de politie hier die naar u vroeg, omdat hij over de zaak-Glyn iets had mede te delen. Ik heb hem toen gezegd, dat hij het maar aan mij moest zeggen en dat ik u aanstonds op die hoogte zou stellen.

— Men heeft dus de winkelier gevonden, die het geweer aan Burton verkocht heeft?

— Ja, mylord. Het was een wapenhandelaar in het Noorden van Londen. Hij heeft zijn boeken opgeslagen en daarin het nummer van het geweer opgetekend gevonden. Het geweer was contant betaald, en dus had hij niet naar de naam van de koper gevraagd, maar de politiebeambte liet hem een beschrijving van zijn klant geven, en omdat hij uit het dorp geboortig is, herkende hij daarin dadelijk Edwin Burton, de houtvester.

— Wanneer was het geweer gekocht? vroeg Raffles.

— Eergisteren, mylord; daarom had hij het gelaat van de koper ook zo goed onthouden.

— Dank je, James. Klaar met de auto.

— Ja, mylord.

— Goed, ik wil direct naar het politiebureau.

Henderson snelde weg.

Een halve minuut later snorde de auto in volle vaart over de straatweg om pas te stoppen voor het politiebureau.

Raffles en Brand stapten uit de wagen.

— Wachten, James, riep de eerste de chauffeur toe, wij zullen waarschijnlijk niet lang wegblijven.

Beide mannen traden het politiebureau binnen en lieten zich bij de commissaris aandienen.

Deze ontving hen met een ernstig gelaat.

— Gij hebt er reeds van gehoord, mylord? vroeg hij. Men heeft de schuldige gevonden.

— Dat is te zeggen, mijnheer de commissaris, men heeft de eigenaar van het geweer gevonden, merkte Raffles glimlachend op.

De commissaris wierp hem een verbaasde blik toe.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar het is toch, dunkt mij, aan geen twijfel onderhevig, dat wij met hem tevens de moordenaar in handen hebben.

— Is hij reeds ondervraagd?

— Ja, mylord, hij is zoëven weer naar het cachot gebracht.

— En heeft hij bekend?

De commissaris liet een spottend lachje horen.

— Wel, mylord, dat doen op de honderd moordenaars geen twee. Hij houdt stijf en strak zijn onschuld vol en zegt dat hij met de moord niets te maken heeft.

— Hoe verklaarde hij zijn tegenwoordigheid in de eenzame hoeve?

— Hij ontkende eerst, dat hij er geweest was, mylord, maar toen men hem had gezegd, dat zijn geweer daar gevonden was, trok hij die bewering

in en verklaarde, dat hij vermoed was en in de hoeve enige tijd had willen uitrusten. De dwaasheid van dit voorwendsel moet dadelijk in het oog springen. Want ten eerste weet een man als Burton niet wat vermoedheid is, ten tweede bevond hij zich nog slechts twintig minuten lopens van zijn huis en ten derde is die hoeve zeker niet de aangezeven plaats om uit te rusten, want daar bevindt zich geen enkel meubel meer.

— Zou het mij veroorloofd zijn, enkele woorden met de arrestant te wisselen? vroeg Raffles.

De commissaris krabde zich achter het oor.

— Het strijdt eigenlijk tegen mijn instructies, mylord, maar voor u wil ik een uitzondering maken. Natuurlijk moet gij toestaan, dat ik bij het gesprek aanwezig ben.

— Daar heb ik volstrekt niets tegen, mijnheer.

— Wees dan zo goed mij te volgen.

De commissaris opende de deur van het cachot, nadat hij een blik door het luikje geworpen had en wenkte de beide bezoekers om binnen te gaan.

Het cachot was slechts flauw verlicht, want het raampje dat zich hoog in de muur bevond, was klein en de ruiten waren dik bestofd en met spinrag bedekt.

Edwin Burton stond op van de bank waarop hij gezeten had en toen hij zich in zijn volle lengte had opgericht, stak hij zelfs nog iets boven de Grote Onbekende uit.

Het gelaat van de houtvester was bleek, maar vertoonde een trek van onverzettelijke vastberadenheid.

Raffles trad op hem toe en legde hem de hand op de schouder; dadelijk nam het gelaat van Edwin Burton een andere uitdrukking aan.

Hij scheen zijn bezoekers te herkennen, en zei terwijl hij Raffles strak aankeek:

— Zijt gij niet Lord Aberdeen, de vriend van mijn meester, als ik u vragen mag?

— Die ben ik, beste vriend en ik kom hier in de hoop u van dienst te

kunnen zijn.

— Gij gelooft dus niet aan mijn schuld? riep Burton hartstochtelijk uit.

— Ik geloof inderdaad niet, dat gij schuldig zijt, Burton, antwoordde Raffles op ernstige toon.

— God zal u voor die woorden loonen, mylord, riep de houtvester uit, terwijl hij de hand van zijn bezoeker greep en die krachtig drukte.

— Maar als gij wilt, dat ik u helpen zal, dan moet gij mij de volle waarheid zeggen, zei Raffles, terwijl hij een blik op de arrestant wierp, als wilde hij tot op de bodem van diens ziel lezen.

Burton deed een stap achteruit, en zijn stem klonk dof, toen hij hernam: — Dat kan ik niet, mylord.

— Maar weet gij wel, dat gij daardoor u zelf in een verkeerd daglicht stelt? vroeg Raffles. Gij weet toch waarvan men u beticht?

— Ja, mylord, dat weet ik.

— En toch wilt gij de waarheid niet zeggen?

— Neen, mylord, riep Burton luid uit. Dat kan ik niet.

— Maar men zal u veroordelen, riep Raffles. Het staat vast, dat gij in de hoeve zijt geweest. Men heeft uw geweer in de kamer voor aan het huis gevonden.

Burton kwam een paar stappen nader en keek beurtelings de drie mannen aan.

Een trek van ongeloof en verbazing gleed over zijn mannelijk gelaat. Het zou dwaasheid zijn te ontkennen, dat het zijn geweer is, dat men in dit vervloekte huis heeft gevonden, maar men kan het nooit ontdekt hebben in de kamer, ik heb daar geen voet gezet.

Nu was het de beurt van Raffles en de commissaris, om elkander verbaasd aan te kijken.

En toch twijfelde Raffles geen moment aan de waarheid van Burton's woorden.

Welke reden zou de houtvester ook kunnen hebben om te liegen in zulk een zaak van blijkbaar ondergeschikt belang?

Hij greep Burton bij de arm en zei

nadrukkelijk:

— Bedenk wel wat je daar zegt, Burton. Het is inderdaad van het grootste gewicht, al beseft je dat misschien zelf niet. Je erkent dus, dat je in de hoeve geweest bent, maar niet in de grote kamer beneden?

— Dat houd ik vol, mylord, dat bezweer ik bij het hoofd mijner lieve moeder, het liefste wat ik hier op aarde heb.

— Waar hebt gij dan dat geweer neergezet?

— In de hoek van het kleine vertrek.

De commissaris had met stijgende verbazing naar deze korte woordenwisseling geluisterd.

Hij stak nu met een wanhopig gebaar beide handen omhoog.

— Inplaats dat de zaak duidelijker wordt, komt ze mij hoe langer hoe raadselachtiger voor, riep hij uit.

— Misschien brengt juist deze omstandigheid wat meer licht in de aangelegenheid, mijnheer de commissaris? merkte Raffles op.

— Maar het staat vast, mylord, dat Binney en Bacon het geweer in de kamer hebben gevonden, waar het lijk van Glyn op de vloer lag.

— Ja, ja, ik weet het, merkte Raffles enigszins ongeduldig op. Wat ik zeggen wil, kunt gij mij misschien ook iets naders vertellen van die Binney?

— Wat wilt gij, dat ik u van hem vertel, mylord? vroeg de commissaris verwonderd.

— Wel, van zijn karakter en zijn gewoonten.

— O, dat is gauw genoeg verteld. Hij is getrouwd met een vrouw, die eigenlijk veel te jong en te mooi voor hem is, hij is een inhallige schavuit, hij heeft al eens een paar dagen gevangenisstraf moeten opknappen wegens een bedrieglijke verkoop van een paard en hij is ook al eens gestraft wegens ergelijke dieren mishandeling. Ik wil niet zeggen, dat hij een misdadiger is, maar zuiver op de graat is hij zeker niet.

Raffles had intussen geen oog af-

gewend van het gelaat van Edwin Burton.

En het scheen hem toe alsof hij daarop verschillende gemoedsaandoeningen afgetekend zag, die hem heel wat ophelderden, dat nog duister voor hem was.

Eindelijk zei hij:

— Nu weet ik wel voldoende, mijnheer de commissaris.

— Maar waarom hebt gij mij dat gevraagd, mylord? vroeg de politie-beambte nieuwsgierig. Wat heeft Binney met de zaak te maken?

— Misschien meer dan gij denkt. Maar nu wil ik u niet langer ophouden, ik geloof, dat ik reeds misbruik van uw goedheid heb gemaakt.

— O, het heeft niets te betekenen, mylord, ik ben steeds gaarne tot uw dienst.

Raffles stak Edwin Burton de hand toe, welke deze met warmte drukte.

— Wat u betreft, waarde Burton, laat de moed niet zakken. Ik geloof, dat gij binnen enkele dagen op vrije voeten zult worden gesteld.

— Gij gelooft dus werkelijk aan mijn onschuld, mylord?

— Ik geloof, dat gij evenmin schuldig zijt als ik of mijn vriend.

— Ik dank u, mylord; ik weet het niet, maar ik geloof, dat gij mij begrijpt.

— Ik begrijp je volkomen, Burton, antwoordde Raffles met een eigenaardige klank in zijn stem.

Hij drukte de gevangene nogmaals de hand en verliet het cachot met de commissaris en Charles Brand, die meende te dromen.

Zodra zij weer in de kamer van de commissaris waren vroeg deze:

— Het was u zeker geen ernst, mylord, wat gij zoëven zeldet? Geloofst gij werkelijk, dat Burton onschuldig is?

— Ik ben er zo goed als zeker van, mijnheer, en ik hoop het te kunnen bewijzen.

— Edwin Burton is in de hoeve geweest tijdens de nacht van de moord, dat ontkent hij immers zelf niet.

— Wat kan hij er dan zijn komen doen als hij niets met de moord te maken heeft?

— Mijnheer de commissaris, zei Raffles, terwijl hij zijn hoed nam, daarop heb ik u maar één antwoord te geven; naast het huis bevindt zich ook het voetspoor van een jonge vrouw.

Met deze woorden verliet Raffles, gevolgd door Brand, het politiebureau waar hij de commissaris achterliet in een niet zeer benijdenswaardige toestand.

Voor de auto gekomen, stond Raffles even stil, en zei tot Henderson:

— Naar huis, James.

Onder de rit begon Raffles:

— Je ziet, Charles, dat men onder de zogenaamde lagere stand ook nog wel mannen aantreft met een gevoel van eer.

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel, dat Edwin Burton liever de schande van zijn gevangenschap draagt, dan de reden op te geven, waarom hij gisternacht in de hoeve was.

— Ja, ik begrijp je; hij is daar ongetwijfeld met een vrouw geweest. Maar hoe zit het met dat geweer? vroeg Brand.

— Ja, dat is zeker een eigenaardig geval. Ik ben er van overtuigd dat Burton de waarheid heeft gesproken, en het geweer heeft achtergelaten in de kleine kamer, waar het stro op de vloer ligt.

— Het moet dus door een derde persoon verzet zijn, riep Brand uit.

— Dat zullen wij tenminste moeten aannemen, als wij niet aan spoken of dwergen willen geloven, hernam Raffles op droge toon.

— Maar dat moet dan toch een doel hebben gehad.

— Het is duidelijk, en zelfs een vrij doorzichtig doel. Het geweer is klaarblijkelijk in de kamer van de moord neergezet door een man, die de verdenking wilde laten vallen op Edwin Burton.

— Een stroper misschien, die door de houtvester gesnapt is?

— Dat zou natuurlijk niet onmogelijk zijn, antwoordde Raffles, maar het zou bijvoorbeeld, ook de jalouse echtgenoot van dat wuifte vrouwtje kunnen

zijn.

— Ja, waarachtig, dat is best mogelijk, riep Brand, wien het plotseling was, alsof er een licht bij hem opging.

Raffles glimlachte toen hij de uitroep van zijn metgezel hoorde.

— Ik zie al, dat je ook conclusies trekt, zei hij. Welnu, wij gaan ons aanstonds eens overtuigen, of wij beiden goed hebben gezien.

Op dit ogenblik stopte de auto voor het hek van Chesney Wold.

De beide vrienden gingen snel het huis binnen.

— Luister nu eens, Charles, begon Raffles. Ik heb het je nog niet gezegd, maar ik had pas drie dagen geleden een vrij groot bedrag aan bankpapier gezonden aan Glyn, ter betaling van enige voorschotten. Zoals gewoonlijk heb ik de cijfers van die biljetten genoteerd. Welnu, wij mogen gerust aannemen, dat Glyn nog enige van die biljetten in zijn portefeuille had, want de betaling behoefde pas morgen te geschieden. Wij gaan ons nu aanstonds goed vermommen als twee boerenarbeiders, en dan zullen wij eens een bezoek gaan brengen aan de man die wij beiden op het oog hebben. Spoed is gewenst, want ik wil deze zaak zo gauw mogelijk tot een goed einde brengen.

De beide vrienden begaven zich naar hun respectieve slaapkamers en 't duurde niet lang, of zij hadden zich beiden op voortreffelijke wijze onkenbaar gemaakt.

Niemand zou in deze twee op klompen gaande boerenarbeiders, gebukt door het vele werken, Lord Aberdeen en Charles Brand herkend hebben.

Zij verlieten de villa door de achterdeur en bereikten ongezien een smal zijpad, dat naar de dorpsweg voerde.

Tenslotte bleven zij staan voor een tamelijk afgelegen boerenhofstede, de bezitting van Binney.

Op het erf was een vrouw bezig met het schuren van een koperen emmer.

Toen zij de beide mannen zag naderen, richtte zij zich op en bleef met de armen in de zij staan.

Het was de vrouw van Binney.

Haar jong en knap gelaat was niet meer zo erg bleek, maar haar grote ogen hadden een angstige uitdrukking. Haar stem klonk niet onvriendelijk toen zij vroeg:

— Wat wilt gij, mannen?

— Werk, juffrouw, antwoordde Raffles laconiek.

— Mijn man is nog niet thuis, en ik heb er niets over te zeggen.

— Dat doet er niet toe, juffrouw, wij willen wel even wachten, hernam Raffles. Wij hebben een heel eind gelopen, juffrouw en zouden graag willen even uitrusten, en een kom melk zou ons ook niet onwelkom zijn.

De vrouw nam de beide mannen even op en haar onderzoek scheen nogal gunstig uit te vallen.

— Nu, ga dan maar in de hal zitten, daar is een bank, zei zij. Ik verwacht mijn man over een minuut of tien wel thuis.

De beide mannen namen hun pet af en gingen de hoeve binnen.

Het eerste wat Raffles in het oog viel, was een paar kleine overschoenen, die in een hoek van de grote met rode en witte tegels geplaveide hal stonden.

Hij nam ze snel op en bekeek de punten.

— Zij is het geweest, zei hij fluisterend tot Brand.

— Dus toch, zei deze op even zachte toon.

De beide mannen gingen zo zitten, dat zij door de open deur heen de vrouw aan het werk konden zien.

Raffles bewonderde haar lenige bewegingen en haar slanke figuur.

Toen dwaalden zijn ogen als zoekend door de vestibule.

Vlak tegenover de bank was een deur, die zeker naar de grote huiskamer voerde.

Raffles overtuigde zich dat de vrouw niet keek, stond op en trad snel op de deur toe.

Hij legde zijn vinger op de lippen, draaide de kruk om en trad binnen.

De ramen waren halverwege bedekt met dichtgeschoven witte gordijntjes, zodat men hem van buiten niet kon zien.

Tegenover de ramen hing een groen gordijn, dat aan ringen langs een koperen roe heen en weer kon worden geschoven.

Raffles wierp een blik achter het gordijn, en zag aan een aantal haken enige kledingstukken hangen.

Snel begon Raffles ze te onderzoeken.

Bij het laatste kledingstuk, een boerenbuis, liet hij een onderdrukt gebrom van tevredenheid horen.

Uit een der zakken had hij een grote zakdoek gehaald.

Hij trad zo dicht bij durfde op het raam toe en bekeek een der hoeken.

Toen stak hij de zakdoek met een vlug gebaar in zijn zak, trok het gordijn dicht, ging het vertrek uit, sloot de deur en liep fluitend weer naar de bank.

— Iets gevonden? vroeg Brand zacht.

— En of. Een zakdoek.

— Een zakdoek? Van wie?

— Van Glyn. Zijn monogram staat in een van de hoeken.

— En die zakdoek vond je in de zak van een jas van Binney? Dus moet hij het zijn, die...

— Geen voorbarige gevolgtrekkingen, amice. De zakdoek behoort aan Glyn, dat is zeker, maar... stil, daar komt de baas zelf aan. Opgepast.

Inderdaad kwam Binney met langzame schreden aanlopen.

Hij leunde zwaar op zijn stok en zijn mond prevelde onder het gaan onverstaanbare woorden.

Hij had enige woorden met zijn vrouw gewisseld, en het kwam Raffles voor dat er een vals lachje om de dikke lippen van de oude boer gespeeld had, terwijl hij met zijn vrouw sprak.

Toen kwam hij langzaam naar het huis sloffen, nam de beide mannen scherp op en vroeg toen op ruwe toon:

— Wat moeten jullie hier?

— Wij kwamen om werk vragen, baas, antwoordde Raffles.

— Lauw kans, want ik heb al te veel volk naar mijn zin, luiards en niksnuffers. Donder maar op. Ik heb geen centen genoeg, er een nutteloze troep lullakken op na te houden.

— Geen paardenknecht nodig, baas?

Geen maajer? Wij weten ook met de vruchtbomen om te gaan.

— Maak dat je weg komt of ik maak de hond los, riep de boer woedend, terwijl hij een dreigende beweging met zijn knuppel maakte.

— Hou je gedekt, baas wij gaan al, riep Brand.

De twee mannen zetten hun pet op

en verlieten haastig het huis.

Zwijgend liepen zij enige tijd voort.

— Geloof jij dat die Binney het deed? vroeg Brand eindelijk.

— Of Binney het deed, vraag je? Neen, dat betwijfel ik, maar... nou ja, het is nog te vroeg om definitieve conclusies te trekken. We zullen wel zien...

HOOFDSTUK VI OP HOLLROYD CASTLE

De beide vrienden liepen snel door en hadden Chesney Wold spoedig bereikt.

Terwijl Raffles zich aanstonds ging verkleeden, begaf Charles zich op weg ten einde te proberen Bacon te vinden, de boer, die Binney had aangeropen, nadat deze de moord ontdekt had.

Nadat Raffles zich verkleed had, begaf hij zich naar zijn werkkamer, trad op het telefoontoestel toe en draaide het nummer van het politiebureau.

— Spreek ik met de commissaris van politie? Met Lord Aberdeen. Ik wilde u wel een vraag stellen mijnheer, maar ik wil u er bij voorbaat op wijzen dat hetgeen ik nu vraag strikt vertrouwelijk is.

En nu ontspan zich het volgende gesprek tussen Raffles en de commissaris van politie.

— Is het u ook bekend, vroeg de Grote Onbekende, of de firma Hutchinson als solvent bekend staat? Geen grote schulden of zo?

— Ik begrijp de aard niet van uw vraag, mylord, klonk het antwoord. Maar ik moet er op antwoorden, dat de wisselopers soms scheve gezichten trekken.

— Al lang?

— Dat weet ik niet zeker, maar er gaan al lang praatjes.

— Wat zijn het voor schulden?

— Hoofdzakelijk hypotheekschulden.

— Kent men de houders der hypotheekbewijzen?

— Niet allen.

— Is het landgoed van de Hutchinsons veel waard?

— Bij een goed beheer zou het zeker veel opleveren, maar men zegt dat geen enkele rentmeester het lang kan uithouden bij de Hutchinsons, vader en zoon, en dat de jonge Hutchinson zelf veel liever op de renbaan vertoeft dan zich met het landgoed van zijn vader te bemoeien.

— Kent gij de namen van de gasten, die gisteravond na tien uur ten huize van de Hutchinsons zijn geweest?

— Neen mylord, maar dat is natuurlijk gemakkelijk na te vragen. Ik moet echter herhalen, dat ik werkelijk niet goed begrijp in welk verband uw vragen kunnen staan met de zaak die ons op dit ogenblik bezighoudt.

— Zij staan er misschien in nader verband mee, mijnheer, dan ik u op dit ogenblik kan zeggen. Ik van mijn kant moet er echter op blijven aandringen, dat er volstrekt niets zal uitlekken van ons gesprek.

— Dat beloof ik u, mylord. Hebt gij misschien reeds enig spoor ontdekt?

— Ja, mijnheer, ik denk het wel, maar ik durf mij daar thans nog niet over uitlaten. Gij zult mij een groot genoegen doen als ge mij de namen verschafft van de bezoekers die gisteravond na tien uur op Hollroyd Castle zijn geweest.

— Gij zult ze over een uur in uw bezit hebben, mylord.

— Dank u, mijnheer, zei Raffles en haalde minachtend de schouders op.

— De schrandtheid van deze politie-beambte doet niet onder voor die van mijn vriend Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard in eigen persoon. Laat ik erkennen, dat de man ook niet weet, wat ik weet.

Na een uur trad Brand, die zich eveneens weer verkleed had, het vertrek binnen, bijna tegelijkertijd met Henderson, die het bezoek van een politieagent aankondigde.

— Wat komt die doen? vroeg Brand verbaasd.

— Dat zul je aanstonds wel zien, amice, antwoordde Raffles glimlachend. James laat die man maar binnen komen.

— En heb je succes van je onderneming gehad, Charles? zo wendde Raffles zich tot de jongeman.

— Groot succes, antwoordde Brand met schitterende ogen. Ik trof het, want onze vriend Bacon was niet bepaald dronken, maar hij had een borrel op en liet alles los wat ik van hem wilde weten.

— En wat vertelde hij?

— Dat Binney, toen hij hem riep, een pijp in de mond had, die echter geen tabak bevatte. Hij heeft duidelijk gezien, hoe de oude schobbejak zijn pijp opnieuw uit zijn tabakszak vulde en opstak.

— Zo, zo, dat klopt dus ook al, riep Raffles verheugd uit. Want het zou te dwaas zijn om aan te nemen, dat het toeval ons bij de neus zou nemen en dat er bij die zelfde boom omstreeks diezelfde tijd nog een tweede man zo lang zou hebben staan wachten.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt en trad de agent van politie binnen.

— Lord Aberdeen, als ik vragen mag? vroeg hij.

— Ja goede vriend, die ben ik.

— Ik moest u dit briefje vanwege de commissaris van politie overhandigen.

De agent stak Raffles een briefje toe en maakte zich gereed om te vertrekken.

— Wat heb je daar? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een lijstje van de gasten die

bij de heren Hutchinson op bezoek zijn geweest gisterenavond na tien uur.

Brand schudde half lachend, half afkeurend het hoofd.

— Nog altijd die Hutchinsons. Je blijft dus nog steeds bij dezelfde verdenking?

— Vergis je niet, amice, een verdenking is het niet. Die twee heren vormen slechts een factor in deze raadselachtige zaak, die ik niet over het hoofd mag zien en waarmede ik wel degelijk rekening moet houden, want het staat toch als een paal boven water, dat Glyn omstreeks kwart over negen naar Hollroyd Castle is gegaan, en daar om kwart voor tien door een van de beddenden nog gezien is.

— Maar evenzeer staat het vast, Edward, riep Brand uit, dat om vijf minuten over tien de eerste gasten met de heren Hutchinson gesproken hebben.

— Denk je dat Glyn toen nog in huis was?

— Dat weet ik niet, maar dat is best mogelijk.

— Maar Edward, dan zou je moeten aannemen dat hij door een ander op Hollroyd Castle vermoord is, terwijl de beide heren Hutchinson hun gasten ontvingen, want je herinnert je natuurlijk even goed als ik, dat de gerechtelijke geneesheren een verklaring hebben afgelegd, welke verklaring luidt: dat de ongelukkige Glyn om ongeveer tien uur en zeer stellig niet na elf uur vermoord is.

— Je drukt het zeer duidelijk uit, Charles. Dat alles is inderdaad zo.

— Hieruit valt dus op te maken dat de rentmeester door een derde persoon van het leven is beroofd op Hollroyd Castle en misschien wel zonder dat de Hutchinsons daar iets van wisten?

Raffles knikte.

— Zo iets denk ik inderdaad, zei hij. Brand greep naar zijn hoofd.

— Maar Binney dan? riep hij uit. De zakdoek?

Raffles liet een kort lachje horen.

— Binney is slechts een toevallig toeschouwer, of als je wilt een onactief medespeler in dit drama geweest.

— Maar hij heeft dan toch een zeer

dubbelzinnige rol gespeeld.

— Dat geef ik je onmiddellijk toe. En wil je de aard van die rol kennen?

— Ik ben er wel nieuwsgierig naar.

— Het was die van Othello, de Moor van Venetië. Maar kom, Charles, wij hebben hier nu genoeg over gesproken, wij moeten aan de slag.

— Wat gaan wij doen?

— Een bezoek brengen op Hollroyd Castle. Wij zijn om zo te zeggen burenen en zijn dus wel verplicht een beleefdheidsvisite af te leggen.

Raffles had onder het spreken het briefje van de commissaris geopend.

— Maar in het voorbijgaan, zo vervolgde hij, zullen wij althans bij een van de gasten aanrijden, wier namen de commissaris van politie mij hier op dit lijstje gegeven heeft.

— Is het eigenlijk wel een uur om visites te maken? vroeg Brand.

— Neen, dat is het niet, antwoordde Raffles, maar daaraan zullen wij ons deze keer maar niet storen.

De beide vrienden maakten zich dus weer gereed om uit te gaan, nadat Raffles Henderson had opgebeld, om met de auto voor te komen.

Toen zij klaar waren, wierp Raffles een blik op het lijstje en zei tot Henderson, die bij het hek wachtte:

— Je kent immers het huis van mijnheer Elliott?

— Zeker, mylord. Het ligt aan de grote straatweg, hier ongeveer tien minuten vandaan.

— Precies, daar moeten we het eerst naar toe.

Juist tien minuten nadat de wagen Chesney Wold verlaten had, stopte Henderson voor het hek van een fraai oud landhuis.

Een bediende in een eenvoudige livrei kwam toelopen.

— Mr. Elliott thuis, vriend? riep Raffles hem uit het portier toe.

— Ja zeker, mijnheer, antwoordde de man enigszins aarzelend, maar ik weet niet...

— Zeg hem maar, dat lord William Aberdeen, een zijner burenen, hem gaarne een paar minuten zou willen spreken in

verband met de moord op mijn ongelukkige rentmeester.

De bediende maakte een buiging en snelde heen, maar niet dan nadat hij het grote hek geopend had, zodat de auto langs een grote omweg tot voor het terras van het fraaie landhuis kon rijden.

Raffles en Brand werden in een deftig ouderwets gemeubeld vertrek gelaten.

Zij bleven niet lang alleen, want spoedig trad de heer des huizes, een rijzig man in de kracht van zijn leven, het vertrek binnen.

De beide bezoekers stonden aanstonds op en traden Elliott tegemoet.

— Gij moet mij excuseren, geachte buurman, dat ik u op een ongewoon tijdstip kom bezoeken, maar ik heb er een ernstige reden voor, namelijk de dood van mijn arme rentmeester.

Elliott drukte de beide heren de hand.

Zijn gelaat vertoonde een vragende uitdrukking, toen hij zei:

— Ik wil u natuurlijk gaarne van dienst zijn, mylord, om deze vreemde zaak op te lossen, maar ik moet u eerlijk zeggen, dat ik niet begrijp, in welk opzicht ik u daarbij kan helpen.

— Dat zult gij toch werkelijk kunnen doen, Mr. Elliott, hernam Raffles. Gij behoeft mij slechts op enkele vragen te antwoorden, waarvan het u wellicht toeschijnt dat zij niet in onmiddellijk verband staan met de moord, maar waarvan toch veel kan afhangen.

— Vraag slechts, mylord, zei Elliott op hoffelijke toon.

De drie mannen namen plaats.

— Gij zijt immers gisteravond een der gasten geweest der heren Hutchinson op Hollroyd Castle?

Elliott trok zijn wenkbrauwen omhoog en antwoordde:

— Ja mylord, ik ben daar inderdaad geweest, maar...

— Zoudt ge mij nauwkeurig het uur kunnen zeggen waarop gij daar zijt aangekomen?

— Een paar minuten over tien, mylord, antwoordde Elliott zonder aarzelen.

— Hebt gij iets bijzonders aan hen opgemerkt?

— N... n... nee... behalve misschien, dan dat zij er niet erg florissant uitzagen, naar mijn oordeel.

— Waren er nog meer gasten behalve gij?

— Nog een stuk of vijf.

— Waarmee hebt gij de avond doorgebracht?

— Er is gebridget en gepokerd.

— De beide Hutchinsons zijn gedurende al die tijd in uw tegenwoordigheid geweest?

— Zij hebben ons geen seconde verlaten.

— Hebt gij steeds in een en hetzelfde vertrek gezeten?

— Neen, onze gastheren hebben ons naar een kleine zaal geleid, waar een verzameling oude wapens aan de muur hing. Een onzer had namelijk de wens te kennen gegeven, die collectie eens te zien.

— Hoe laat zijt gij vertrokken?

— Ik behoorde tot degenen, die het laatst weggingen. Het was toen zo waf kwart over één.

Brand had gedurende dit vraaggesprek geen oog van het gelaat van Raffles afgewend.

Hij zag hoe er zich verschillende aandoeningen op afspiegelden, verbazing, teleurstelling, blijdschap en op het laatst een vastberaden trek van iemand die plotseling tot een besluit is gekomen.

De Grote Onbekende stond op, en stak Elliott de hand toe.

— Mijn waarde gebuur, ik wil u geen seconde langer ophouden. Ik ben u zeer verplicht voor uw bereidwilligheid om mij te woord te staan.

— Ik hoop, dat ik u hiermee een dienst kunnen bewijzen heb? zei Elliott verwonderd.

— Een grote dienst. Maar gij kunt die nog groter maken, als ge mij belooft, dat gij tegen de beide Hutchinsons met geen woord rept van mijn bezoek ten uwent.

Elliott geleidde zijn beide bezoekers naar de deur en nam afscheid van hen.

Raffles en Brand stapten in de auto.

— Naar Hollroyd Castle, James riep

Raffles de chauffeur toe.

Voor Raffles en Brand uitstapten, zei Raffles:

— Apropos, Charles, je bent toch, hoop ik, gewapend?

— Natuurlijk, antwoordde Brand verbaasd. Dat ben ik altijd, maar denk je dan werkelijk, dat wij van onze revolvers misschien gebruik moeten maken?

— Men kan nooit weten, antwoordde Raffles kortaf.

Hij bleef enige tijd in gedachten naar het kasteel kijken, dat wel uitgestorven scheen te zijn.

Want ofschoon Henderson een paar malen de claxon had laten werken, verscheen er toch geen bediende.

Eindelijk scheen men de auto vanuit het kasteel tussen de nog schrale bomen te hebben opgemerkt, want er kwam haastig een bediende aanlopen, die het zware ijzeren hek opende.

— Is een van je beide meesters te spreken, vriend? vroeg Raffles.

De man scheen te aarzelen.

— Ze zijn toch thuis? vroeg Raffles.

— Dat wel, mylord.

— Welnu dan, zeg aan je meester, dat het mij veel genoegen zou doen als hij mij wilde ontvangen, want ik kom spreken over de weduwe van mijn rentmeester Glyn.

— Wees zo goed mij te volgen, mylord, ik zal vragen of mijn meester u ontvangen kan, zei de bediende.

De bediende ging hen voor de trappen op van het terras, opende de huiskamer en liet de beide bezoekers in de ruime ouderwetse hal.

Het duurde tien volle minuten voor de bediende terugkwam, op de voet gevolgd door Latimer Hutchinson, de zoon van de oude landeigenaar.

Hij trad snel op Raffles toe en zei met een schorre klank in zijn stem:

— Ik vraag u duizendmaal excuus, mylord, dat ik u wat lang heb laten wachten. Gij moet weten dat het gisteren nog al laat is geworden en er is ahem... een glaasje wijn gedronken. In het kort, om u de waarheid te zeggen, ik ben pas opgestaan.

— Geen verontschuldigen, waarde heer Hutchinson, zei Raffles op joviale toon. Ik ben ook jong geweest, en ik weet wat de jeugd toekomt. Het is veel eer aan mij u mijn verontschuldigen aan te bieden, dat ik u nu reeds kom storen. De bediende heeft u waarschijnlijk al gezegd, wat het doel van mijn bezoek is?

Latimer wierp een schichtige blik om zich heen.

De bediende was verdwenen.

— Ja, mylord, Joseph heeft het mij gezegd, maar, ik kan werkelijk niet inzien... maar laat ons niet hier blijven, wees zo goed mij naar mijn kamer te volgen, daar kunnen wij rustiger spreken.

— Met genoegen, Mr. Hutchinson.

Het drietal begaf zich nu langs een prachtig gebeeldhouwde trap naar de eerste verdieping.

Op het portaal aangekomen, opende de jongeman een deur die toegang gaf tot een chic gemeubeld vertrek.

Het geoefend oog van Raffles had aanstonds de kleine brandkast opgemerkt, die in een hoek van de kamer stond.

Latimer wees zijn beide bezoekers een stoel aan.

Met een zenuwachtig gebaar schoof hij hun een geopend kistje Havana's toe.

— Ja, ja, ik kan wel zien, dat het gisteravond laat is geworden, en dat het edele druivennat ruimschoots gevloeid heeft, zei Raffles, terwijl hij gekscherend Latimer met de vinger dreigde. Want... uw handen beven nog een beetje, naar ik zie.

Snel trok de jonge man de hand terug, waarmede hij het kistje sigaren had weggeschoven.

Het was alsof er even een floers over zijn donkere ogen trok.

Toen liet hij een kort lachje horen.

— Gij kunt wel gelijk hebben, mylord maar als men onder vrienden is... Maar mag ik u nu verzoeken ter zake te komen. Het spijt mij, maar ik heb slechts weinig tijd tot uw beschikking.

— Ik wil volstrekt geen misbruik van uw goedheid maken, mijnheer Hutchin-

son, riep Raffles uit. De zaak is deze: ik ben natuurlijk aanstonds hierheen gekomen, nadat ik gehoord had van het treurige lot, dat mijn rentmeester heeft getroffen. Ik ben natuurlijk naar de politie gegaan en de commissaris deelde mij mede, dat Glyn omstreeks kwart over negen zich naar Hollroyd Castle heeft begeven, volgens de getuigenis van zijn vrouw en dat hij hier nog was om kwart voor tien, volgens het zeggen van een uwer bedienden? Dat is toch zo?

— Dat is inderdaad zo, mylord, ik heb niet de minste reden om het te ontkennen.

— Dat spreekt vanzelf, Mr. Hutchinson. Maar misschien was hij ietwat zenuwachtig, misschien heeft hij u wel medegedeeld, waarheen hij zich wilde begeven, nadat hij u verlaten had?

Hutchinson schudde even het hoofd en antwoordde toen:

— Niets van dat alles, mylord. Ik vond hem heel gewoon. Wij hebben onze zaken afgehandeld, en om tien voor tien verliet hij ons, slechts zeer kort voor onze andere gasten kwamen. Want het zal u wel bekend zijn, voegde Latimer er haastig aan toe, dat wij om vijf minuten over tien onze eerste gast ontvangen hebben?

Een eigenaardig glimlachje verscheen op de lippen van Raffles.

— Ik wist inderdaad dat gij na tien uur gasten hebt ontvangen, maar ik moet bekennen, dat ik niet wist, dat het precies vijf minuten over tien was.

— Nu, het kunnen er misschien ook wel zes of zeven zijn geweest, hernam Hutchinson haperend.

— Maar wat doet dat er eigenlijk toe, mijn waarde heer, zei Raffles op luchtige toon.

— Gij hebt gelijk, mylord, het doet er niets toe, zei Hutchinson, terwijl hij een schel lachje deed horen. Maar toch...

— Maar toch zijt gij blij, dat gij een soort alibi kunt aanvoeren, voltooide Raffles de zin, terwijl hij met een vaderlijk gebaar zijn hand op de schouder van de jongeman legde.

— Natuurlijk, mylord, natuurlijk, dat

wil ik niet ontkennen, want het zou misschien voor ons een zeer onaangename zaak hebben kunnen worden; dat zijt gij toch met mij eens? Glyn is het laatst bij ons gezien en ofschoon wij natuurlijk boven iedere verdenking verheven zijn, de politie laat meestal dergelijke overwegingen niet gelden.

— Zo is het, mijnheer Hutchinson, zei Raffles, terwijl hij goedkeurend knikte.

Hij stond op en zei zuchtend:

— Nu, dan blijft mij niets anders over, dan u nogmaals mijn verontschuldiging aan te bieden, wegens de moeite die ik u heb veroorzaakt. Het spijt mij dat u mij niet nader kunt inlichten; ik had mijn laatste hoop op u gevestigd.

Zijn gelaat had een kalme uitdrukking herkregeu.

— Verontschuldig u niet, mylord, zei hij. Het spijt mij zelf, dat ik u niet beter van dienst heb kunnen zijn.

— Het doet mij daarom des te meer leed, dat ik wat ongelegen ben gekomen, mijnheer Hutchinson, omdat ik zo gaarne eindelijk eens uw fraaie wapenverzameling had willen bewonderen, waarover men in de streek spreekt.

— Wees dan zo goed mij te volgen, mijne heren; ik zal u gaarne mijn kleine verzameling laten zien.

De drie mannen verlieten het vertrek en volgden nu een aantal kronkelende gangen, trappen, portalen en oude overdekte gaanderijen.

Latimer liep vooruit om zijn gasten de weg te wijzen, maar Raffles bleef met opzet een weinig achter.

Hij greep Brand bij de arm en fluisterde hem snel toe:

— Probeer hem aanstonds enige seconden af te leiden.

Latimer Hutchinson wees op de wanden van het vertrek, die bedekt waren met een kostbare verzameling oude wapens, voor het merendeel bevestigd op fraaie Perzische tapijten en oude gobelins.

Vol aandacht bekeken de beide bezoekers de fraaie collectie.

Nu nam Charles de jongeman onder de arm en voerde hem naar een prach-

tig, afzonderlijk hangend wapenrek.

— Deze soort wapens heb ik nog nooit gezien, riep hij uit. Gij moet mij aanstonds de namen eens noemen en het doel verklaren, mijnheer Latimer.

De jongeman was daartoe onmiddellijk bereid.

Hij was weldra zo in zijn uitlegging verdiept, dat hij niet bemerkte, hoe Raffles snel toeliep op een kleine zijdeur, en een aangrenzende zaal binnen ging.

De Grote Onbekende bleef echter slechts enkele seconden weg, en Hutchinson had zijn afwezigheid zelfs niet opgemerkt.

Maar Brand had zich nauwelijks omgewend en een blik op het gelaat van zijn vriend geslagen of hij zag daarop een glans van voldoening, die hem zei, dat de Grote Onbekende eindelijk de sleutel van het raadsel had gevonden.

Raffles raadpleegde zijn polshorloge, en zei:

— Mijn waarde Hutchinson, wij mogen u nu werkelijk niet langer ophouden; bovendien roepen mijn eigen zaken mij nu elders. Wij hebben echter nog niet het derde gedeelte van de verzameling bewonderd, want ik zie daarginds nog een grote vitrine staan, en ik zou u willen vragen nogmaals terug te mogen komen om de rest te bewonderen?

— Niets zal mij liever zijn, mylord, riep Latimer met overdreven hoffelijkheid. Morgen als gij wilt.

Hutchinson drukte Raffles en Charles de hand.

Hij geleidde zijn bezoekers weer naar de voordeur, waar de auto nog steeds geparkeerd stond.

Voor Brand was het duidelijk, dat Raffles een spoor had gevonden.

De twee mannen stapten in en Henderson bracht hen spoedig weer naar Chesney Wold.

De huisbewaander wachtte hen reeds bij de deur.

— Excuseer, mylord, zei hij, de commissaris van politie heeft opgebeld, en ik heb hem maar te woord gestaan, daar gij juist waart uitgereden.

— Wat had hij mede te delen? vroeg

Raffles.

— Ik moest u zeggen, dat mijnheer de commissaris Edwin Burton voorlo-
pig weer op vrije voeten heeft gesteld.

— Wat zeg je daar? riep Raffles
verrast uit. En waarom?

— Omdat de vrouw van Binney bij
hem is gekomen en gezegd heeft, dat
zij in de nacht van de moord met
Burton samen in het huis is geweest.

— En was dat voor de commissaris
voldoende reden, Burton weer op vrije
voeten te stellen? vroeg Raffles ver-
baasd.

— Dat was niet alles, mylord. Een
man is komen zeggen, dat hij gezien
heeft, even voor de schemering viel,
dat Burton geschoten heeft op een pa-

trij, zodat hierdoor verklaard is, waar-
om een kogel van zijn jachtgeweer
verschoten was.

— En verder?

— Verder is het door getuigen bewe-
zen, dat Burton nog tot ongeveer mid-
dernacht in het koffiehuis op de markt
heeft gezeten, van negen uur af, ter-
wijl de moord toch om tien of elf
uur gepleegd moet zijn.

— Nog iets?

— De commissaris liet u vragen of
gij aanstonds nadat gij teruggekeerd
waart, op zijn bureau zoudt willen
komen, hij wilde u gaarne een en an-
der vragen.

— Begrepen. Dan zullen wij maar
direct gaan.

HOOFDSTUK VIII

EEN ONVERWACHTE ONTKNOPING

Daar de auto nog voor het hek
stond, konden Raffles en Brand dadelijk
weer instappen.

— Naar het bureau van politie, Ja-
mes, zei Raffles.

Binnen enkele minuten was het bureau
bereikt.

De commissaris ontving hen vrien-
delijk, maar blijkbaar ten zeerste onder
de indruk van de zonderlinge zaak, die
er thans nog ingewikkelder op was
geworden.

— Ik moet u zeggen, mylord, dat ik
er nu niets meer van begrijp, riep
de politiemans wanhopig uit. Ik vreesde
reeds, dat de arrestatie van Burton een
vergissing zou blijken, en ik zie, dat
ik het bij het rechte eind had. Wat
raadt gij mij, nu te doen?

— Binney laten arresteren, antwoord-
de Raffles bedaard.

De commissaris deed een stap achter-
uit.

— Wat zegt gij? stamelde hij. Wilt
gij zeggen, dat de boer van de Peppel-
hoeve de schuldige is, dat hij uw rent-
meester vermoord heeft?

— Ik ben er zeker van.

Raffles haalde de zakdoek uit zijn

zak, die hij in de jas van de boer had
gevonden.

— Deze zakdoek behoorde aan Glyn
zel hij. Ik vond hem in een jas van
Binney. Mijnheer Brand kan het getui-
gen.

De commissaris staarde als verwe-
zen naar de zakdoek, die Raffles hem
overhandigde.

— Gij hebt gelijk, mylord, riep de
commissaris uit. Ik zal er dadelijk werk
van maken. Het spreekt van zelf, dat
gij bij het onderhoud aanwezig wilt
zijn.

— Daarom had ik u willen verzoc-
ken, want ik heb nog iets ontdekt,
waardoor het Binney zeer moeilijk zal
vallen, te ontkennen.

De commissaris belde, en een agent
trad binnen.

— Drie man naar de Peppelhoeve.
Binney moet aanstonds voor mij ge-
bracht worden. En zorg er voor, dat
hij niets kan wegstoppen, houdt hem
in het oog.

De agent verwijderde zich, om het
bevel uit te voeren.

Na een half uur ongeveer ging de
deur weer open en twee agenten brach-

ten Binney binnen, wiens gelaat een verslagen uitdrukking vertoonde.

— Ken je die doek? vroeg de commissaris op strenge toon.

Binney scheen te aarzelen.

— Beken maar, zei Raffles ernstig. Wij weten toch alles. Wij weten, dat je gister nacht je vrouw bent gevolgd, toen zij omstreeks twaalf uur het huis verliet; wij weten, dat je Burton hebt zien komen, en toen op de loer bent gaan staan. Wij weten ook, dat je door het gebroken venster hebt gekeken en op de vloer het lijk van een man hebt zien liggen; wij weten, dat toen het misdadige plan bij je is opgekomen, je op je medeminnaar te wreken; wij weten, dat je, nadat het paar de grote kamer was binnen gegaan, en, na het levenloze lichaam te hebben gevonden, direct de vlucht had genomen, het geweer van Burton in de hoek van het moordvertrek hebt gezet en toen het lijk hebt beroofd; wij weten ten slotte, dat je vanochtend reeds vroeg bij de boom voor de hoeve op post bent gaan staan en hebt gewacht tot er iemand aankwam om toen juist te doen, alsof je zo pas de moord had ontdekt. Dat alles weten wij. Ontkennen zou je dus niets baten.

Binney had met een soort bijgelovige vrees naar deze woorden geluisterd.

Hij keek schuw naar de man op, die dit alles in zulk een korte tijd had weten te ontdekken.

De commissaris had met de grootste verbazing toegelusterd.

Het was hem onbegrijpelijk, hoe iemand die geen beroepsdetective was, dit had kunnen ontdekken.

Binney knikte enige malen suffig met zijn groot hoofd, en bromde:

— Ik ontken niet. Het is gegaan zoals gij zegt.

— Waar is de portefeuille met het geld? vroeg Raffles.

— Die ligt onder een stapel stro in de stal, antwoordde Binney stug. Maar veel was er niet in, een paar biljetten van een pond.

— Dus geen papieren van andere aard? vroeg Raffles, met opzet lang-

zaam sprekend.

— Niemendal, ga maar kijken.

— Geen schuld bewijzen?

— Niets van die aard, zeg ik toch.

— Breng hem weg, mannen, beval nu de commissaris. Wij zullen hem later wel nader onderdragen.

De agenten brachten de boer weg, die in het voorbijgaan een valse blik op Raffles wierp door deze met een koude glimlach beantwoordde.

De commissaris stak Raffles de hand toe.

— Ik dank u van ganser harte, mylord, zei hij. Zonder uw hulp, ik beken het eerlijk, zouden wij niet zo ver zijn. Maar met dat al hebben wij de ware moordenaar nog niet.

— Gij zult hem nog vandaag in handen hebben, zei Raffles op kalme toon.

— Wat zegt gij daar?

— Zong slechts, dat gij over een uur ten hoogste met een viertal mannen, voorzien van boeien, in mijn huis aanwezig zijt; ik heb een auto tot uw beschikking.

De commissaris keek Raffles verbluft aan.

Maar deze had met zulk een vaste stem gesproken, dat de politiemans uitriep:

— Ik zal er zijn, mylord, reken daarop.

De beide mannen namen afscheid.

Juist op het afgesproken uur kwam de commissaris met vier stevige politieagenten op Chesney Wold aan.

— Hier ben ik, mylord, zei hij. En waar gaan wij nu heen?

— Naar Hollroyd Castle, mijnheer.

— Wat moeten wij daar uitvoeren? riep de commissaris verbaasd uit.

— De beide heren Hutchinson in hechtenis nemen als de daders van de moord op Glyn.

De commissaris stiet een kreet van schrik en ongelooft uit.

— Dat meent gij toch niet, mylord?

— Ik meen het in volle ernst.

— En de bewijzen?

— Die geef ik u, zoveel gij er slechts verlangt.

Ook nu sprak Raffles met zoveel

overtuiging, dat de commissaris tot de slotsom kwam, dat hij er verstandig aan zou doen, zich aan de leiding van deze merkwaardige man toe te vertrouwen.

— Ik ben gereed, mylord, zei hij vastberaden. Maar als wij ons blijken te hebben vergist...

— Dan neem ik de verantwoording op mij, vulde Raffles de zin aan.

Allen stapten in de auto en op enige afstand van het oude kasteel liet Raffles Henderson stoppen.

Allen stapten uit.

— Luister nu, begon Raffles. Het is van groot belang, dat de schuldigen ons niet zien aankomen. Wij lopen dus om het slot heen en dringen aan de achterzijde binnen. Ik bel gewoon aan de voordeur en kom, naar het heet hun wapenverzameling bewonderen. Zodra wij binnen zijn zal mijn vriend, mijnheer Brand, zich even verwijderen en u door de achterdeur binnen laten en naar de wapenzaal brengen. Gij stelt u verdekt achter de deur op en komt binnen zodra gij mij hoort zeggen: «Handen op». De rest volgt dan wel van zelf. Ik ben gewapend.

Aldus werd gedaan.

Terwijl de agenten ongezien om het huis heenslopen, ten einde de achterzijde te bereiken, helde Raffles aan het hek aan.

De bediende liet hem en Brand binnen, en ging hen bij zijn meester aandienen.

Het geluk was hun gunstig.

Vader en zoon ontvingen de beide bezoekers.

Allen begaven zich naar de wapenzaal.

Terwijl Raffles vol aandacht de verzameling bekeek, en zich beurtelings liet inlichten door de beide Hutchinsons, wist Brand zacht en ongemerkt het vertrek te verlaten.

Vader en zoon misten hem in het geheel niet, zozeer waren zij verdiept in het verklaren hunner verzameling.

Maar na enige tijd bemerkte Latimer, dat Brand verdwenen was.

Hij fronste licht de wenkbrauwen en wisselde een vragende blik met zijn vader, die zich tot Raffles keerde en

zel:

— Waar is uw vriend, mijnheer Brand gebleven?

— Hij heeft zich even verwijderd, mijnheer, zei Raffles.

— Ja... ja... ik begrijp het, maar ik vind dat hij wel wat lang wegblijft, het toilet is hier om de hoek... waar blijft hij dan? vroeg de oude Hutchinson op ongeruste toon, terwijl zijn ogen een dreigende uitdrukking aannamen.

— Hij is waarschijnlijk naar de plaats gegaan, waar gij een uwer merkwaardigste oude wapenen bewaart, mijnheer, zei Raffles kalm.

— Wat bedoelt gij daarmee, mylord? vroeg Latimer, terwijl hij weer een snelle blik met zijn vader wisselde.

— Ik meen, dat hij de catapult op de binnenplaats bezichtigt, hernam Raffles.

De uitwerking dezer woorden was werkelijk ongelooflijk.

De oude Hutchinson liet een waar gebrul horen.

Wat Latimer betreft, zijn ogen rolden woest in zijn hoofd, en hij werd bleker dan een lijk en maakte ineens een beweging, als wilde hij zich op de bezoeker werpen.

Maar Raffles liet hem er de tijd niet toe.

Hij haalde zijn revolver te voorschijn en riep met luide stem:

— Handen op, of ik schiet je neer als een hond.

Tegelijkertijd werd de fleur opengeworpen en traden Brand en de agenten het vertrek binnen.

Zij wierpen zich aanstonds op de beide Hutchinsons en bonden hen stevig.

— Mijnheer de commissaris, begon Raffles, terwijl deze mannen de beide gevangenen wegleden, zal ik zo vrij zijn, u te tonen, hoe deze twee ellendingen hun misdaad volbrachten. Maar neemt hun eerst hun sleutels af.

Nadat dit gedaan was en de twee mannen waren weggebracht, geleidde Raffles Brand en de commissaris naar het aangrenzende vertrek, en bracht hen naar het raam.

— Ziet gij wat daar staat? vroeg

hij. Ginds midden tegen de muur van de binnenplaats?

— Het is een oude catapult, riep de politiebeampte uit.

— Juist. Met die werktuigen konden onze voorouders rotsblokken tot een gewicht van honderden ponden op verre afstand wegslingeren. Zij werden meestal gebruikt tegen vestingen en bolwerken. Niemand wist van het bestaan dezer machine. Begrijpt gij nu, waarvoor dat ding gediend heeft? Ziet gij nu in, waarom de Hutchinsons met opzet even na tien uur bezoek ontvingen, teneinde zich aldus een alibi te scheppen?

— Ja, mylord, dat alles begrijp ik thans. En ik bewonder uw doorzicht meer dan ik u zeggen kan. Het is mij nu duidelijk dat de daders, na uw ongelukkige rentmeester te hebben vermoord, wellicht een paar minuten voor tien, hem op de werfplank van de catapult hebben gelegd, de ontzaglijke zware bullepezen hebben gespannen, en toen Glyn als het ware hebben weggeschoten, alsof hij een grote steen ware geweest. Dat hij toevallig door het

raam van de eenzame hoeve is gevlogen en daarbij die zonderlinge snijwonden over het gehele lichaam heeft opgedaan, hebben zij waarschijnlijk niet voorzien. Zij meenden dat hun slachtoffer op de weg of daaromtrent zou neerkomen.

— Maar de reden? De reden?

Raffles antwoordde niet, maar nam de bos sleutels die men hem ter hand had gesteld, liep, gevolgd door de beide andere mannen, het vertrek uit en begaf zich naar de werkkamer van Latimer Hutchinson. Daar opende hij met behulp van een der sleutels een ouderwets bureau, zocht even, en overhandigde de commissaris toen enige papieren.

— Dit is de reden, mijnheer de commissaris, zei hij eenvoudig.

De commissaris keek ze slechts even in.

— Een hypotheek en schuldbekentnissen ter waarde van zestigduizend pond sterling op naam van de Hutchinsons, riep hij toen uit. Nu begrijp ik alles, mylord. Gij hebt de zaak tot klaarheid gebracht. Ik ben u van ganser harte dankbaar.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een gruwelijk Vonnis

